PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 200 — ROK VIII | ŁÓDŹ, CZWARTEK, 21 SIERPNIA 1952 ROKU | CENA 10 GR.

Plenum Komitetu Centralnego WKP(b) postanowiło zwołać 5 października br. XIX Zjazd WKP(b)

MOSKWA (PAP). — Dnia 20 bm. w dzienniku „Prawda" opublikowany został następujący komunikat:

DO WIADOMOŚCI WSZYSTKICH ORGANIZACJI WKP (b)

W tych dniach odbyło się w Moskwie Plenum Komitetu Centralnego WKP (b).

Komitet Centralny WKP (b) postanowił zwołać 5 października 1952 roku kolejny XIX Zjazd WKP (b).

Porządek dzienny XIX Zjazdu WKP (b):

1. Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b) — referuje sekretarz KC tow. Malenkow G. M.

2. Referat sprawozdawczy Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP (b) — referuje przewodniczący Komisji Rewizyjnej tow. Moskatow P. G.

3. Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951—1955 — referuje przewodniczący Państwowej Komisji Planowania tow. Saburow M. Z.

4. Zmiany w statucie WKP (b) — referuje sekretarz KC tow. Chruszczew N. S.

5. Wybory centralnych organów partii.

Norma przedstawicielstwa i tryb wyborów delegatów na Zjazd:

1. Jeden delegat z głosem rozstrzygającym na 5 tysięcy członków partii;

2. Jeden delegat z głosem doradczym na 5 tysięcy kandydatów na członków partii.

3. Delegaci na XIX Zjazd partyjny wybierani są, zgodnie ze statutem partii, w zamkniętym (tajnym) głosowaniu.

4. Delegaci z ramienia organizacji partyjnych RFSRR wybierani są na partyjnych konferencjach obwodów, krajów i republik autonomicznych. W innych republikach związkowych delegaci wybierani są na obwodowych konferencjach partyjnych lub na Zjazdach Komunistycznych Partii Republik Związkowych — według uznania KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych.

5. Komuniści należący do organizacji partyjnych Armii Radzieckiej, marynarki wojennej i oddziałów ochrony pogranicza Ministerstwa Bezpieczeństwa Państwowego wybierają delegatów na XIX Zjazd partii razem z pozostałymi organizacjami partyjnymi na obwodowych, krajowych konferencjach partyjnych lub na Zjazdach Komunistycznych Partii Republik Związkowych.

Sekretarz KC WKP (b)
J. Stalin

Przedstawiciele francuskiego i belgijskiego ruchu obrońców pokoju przybywają dzisiaj do Łodzi

Dzisiaj przybywa do Łodzi 25-osobowa delegacja przedstawicieli francuskiego i belgijskiego ruchu obrońców pokoju. W skład delegacji m. in. wchodzą: profesorowie, nauczyciele, księża, studenci itp.

O godzinie 10.27 na Dworcu Kaliskim w imieniu społeczeństwa łódzkiego gości powitają: prof. Bierzanek — członek Prezydium ŁKOP oraz przedstawiciele organizacji masowych.

Dzisiaj w godzinach popołudniowych delegacja wyjedzie do Piotrkowa, gdzie zwiedzi urządzenia socjalne huty „Hortensja" i Kombinat Bawełniany.

Po powrocie do Łodzi przedstawiciele francuskiego i belgijskiego ruchu obrońców pokoju spotkają się z młodzieżą łódzką w Domu Akademickim przy ul. Bystrzyckiej.

Uroczyste przyjęcie w poselstwie węgierskim w Warszawie

WARSZAWA (PAP). — W dniu 20 bm. — w trzecią rocznicę uchwalenia konstytucji Węgierskiej Republiki Ludowej — poseł Węgierskiej Republiki Ludowej, p. Lajos Drahos, wydał przyjęcie w salonach poselstwa.

W przyjęciu udział wzięli: członkowie Biura Politycznego KC PZPR i członkowie rządu oraz przedstawiciele stronnictw politycznych, Wojska Polskiego i in.

Przed Kongresem Spółdzielczości Zaopatrzenia i Skupu

W dniach od 24 do 26 bm. obradować będzie w Warszawie I Kongres Spółdzielczości Zaopatrzenia i Skupu Gminnych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska". Przedstawiciele ponad 3-milionowej rzeszy spółdzielców podsumują dotychczasową działalność spółdzielczości wiejskiej, wytyczą drogi dalszego rozwoju oraz wybiorą władze Centrali Rolniczych Spółdzielni „Samopomoc Chłopska".

Spółdzielczość samopomocowa stanowi dzisiaj poważną część naszej gospodarki narodowej. Rola jej wzrasta z roku na rok. Niemal już cała wymiana towarowa między miastem a wsią skupia się w rękach gminnych spółdzielni.

Gminne spółdzielnie z roku na rok lepiej zaopatrują wieś w artykuły przemysłowe. W pierwszym półroczu br. wieś województwa łódzkiego otrzymała towarów przemysłowych na sumę o 102 mil. zł większą niż w analogicznym okresie ubiegłego roku.

Poważne osiągnięcia uzyskały gminne spółdzielnie woj. łódzkiego w zakresie skupu produktów gospodarki chłopskiej, wykonując z nadwyżką nakreślone plany. I tak plan skupu jaj i drobiu wyznaczony na pierwsze półrocze br. został wykonany w 140,6 proc., skór surowych — w 123,7 proc., ziemniaków — w 106,3 proc., owoców i warzyw — w 161,5 proc., nasion oleistych — w 161,5 proc. Ułatwiono również pracującym chłopom zbywanie wytwarzanych przez nich produktów, organizując szereg nowych punktów skupu, których liczba w woj. łódzkim wzrosła w bieżącym roku o 115 proc. w stosunku do ubiegłego roku.

Rozwija się również wytwórczość gminnych spółdzielni. Liczba zakładów przemysłowych w stosunku do roku 1949 wzrosła czterokrotnie, a ich produkcja pięciokrotnie. Wzrost produkcji tych zakładów obrazują wymownie następujące cyfry: produkcja piekarń w I półroczu br. zwiększyła się o 180 proc. w stosunku do produkcji tego samego okresu 1951 roku, wód gazowych o 400 proc., torfu — o 200 proc.

Mówiąc o osiągnięciach spółdzielczości wiejskiej, nie można zapominać o brakach występujących w jej pracy. Do nich między innymi należą: niewłaściwe niekiedy załatwianie chłopów - klientów, zbyt mała jeszcze troska o likwidację mank, które mimo poważnych osiągnięć w tym zakresie w dalszym ciągu występują w wielu gminnych spółdzielniach na skutek niewłaściwego doboru sklepowych itp.

Tym wszystkim brakom pracownicy spółdzielczości wiejskiej wydali zdecydowaną walkę. Znajduje to swój wyraz w zobowiązaniach, podejmowanych masowo przez nich dla uczczenia Kongresu. Zobowiązania te idą w kierunku dalszego usprawnienia zaopatrzenia wsi w towary przemysłowe oraz skupu, całkowitej likwidacji mank, upowszechnienia kontraktacji itp. Np. gminne spółdzielnie pow. radomszczańskiego zobowiązały się wykonać roczny plan detalicznej sprzedaży do dnia 1 grudnia br., gminne spółdzielnie pow. łęczyckiego postanowiły w bieżącym roku całkowicie zlikwidować manka. Pracownicy spółdzielczości samopomocowej pow. łaskiego uczczą Kongres wykonaniem rocznego planu skupu wszystkich produktów rolnych do dnia 15 grudnia br.

Ta potężna fala zobowiązań jest wyrazem zrozumienia zadań, jakie stoją przed spółdzielczością wiejską w dziedzinie zacieśniania więzi miasta ze wsią, umocnienia sojuszu robotniczo - chłopskiego. Trzeba, aby to zrozumienie było stale pogłębiane, trzeba też, ażeby wskazania VII Plenum KC PZPR przyswoili sobie wszyscy pracownicy CRS, PZGS i GS.

Wskazania te dotyczą rozwijania nieustannej walki przeciwko elementom kapitalistycznym na wsi, rozszerzania masowej kontraktacji płodów rolnych i produktów hodowli, powiększenia sieci spółdzielczych placówek sprzedaży i skupu, ulepszenia zaopatrzenia wsi w towary przemysłowe, uaktywnienia chłopskiego samorządu spółdzielczego oraz oczyszczenia aparatu gminnych spółdzielni z elementów kułackich i zdeprawowanych.

Delegaci na Kongres, uzbrojeni we wskazania VII Plenum KC PZPR oraz wskazania swoich wyborców, ustalą drogi rozwojowe dla spółdzielczości wiejskiej, radzić będą nad dalszym upowszechnieniem kontraktacji, jako nad jedyną właściwą formą skupu, gwarantującą pracującemu chłopstwu uniezależnienie się od wyzysku spekulanta i kułaka. Radzić będą nad tym, aby wszystkie nadwyżki produkcji rolnej dostarczone były do miast za pośrednictwem gminnych spółdzielni, aby artykuły przeznaczone dla wsi były sprawiedliwie rozdzielane. Przedmiotem obrad Kongresu będzie przede wszystkim sprawa wciągnięcia pracującego chłopstwa do walki o Plan 6-letni, poprzez upowszechnianie socjalistycznych form gospodarowania, poprzez budownictwo spółdzielczości produkcyjnej.

W Nowej Hucie rozpoczęto budowę wielkich pieców

WARSZAWA (PAP). W historii Nowej Huty — najpotężniejszego i najwspanialszego obiektu wielkiego planu — nastąpił nowy, decydujący etap. Rozpoczęła się budowa wielkich pieców — zasadniczych obiektów huty. W przygotowane wykopy popłynęły strumienie betonu; ekipy wysoko kwalifikowanych zbrojarzy i spawaczy rozpoczęły zbrojenia fundamentów. Powstał nowy, ważny odcinek frontu wielkiej ofensywy naszego pokojowego budownictwa, które m. in. tu na podkrakowskich polach walczy z wielowiekowym zacofaniem gospodarczym kraju, walczy o rozwój, wzrost i potęgę Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Projekt Komitetu Centralnego WKP(b)

Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951-1955

MOSKWA (PAP). — „Prawda" opublikowała dnia 20. VIII. br. następujący projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 - 1955:

Pomyślne wykonanie czwartego planu pięcioletniego umożliwia przyjęcie nowego planu pięcioletniego, zapewniającego dalszy rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, wzrost dobrobytu, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu narodu.

Zgodnie z tym XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego uważa za konieczne udzielić Komitetowi Centralnemu partii i Radzie Ministrów ZSRR następujących dyrektyw w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955.

I. W dziedzinie przemysłu

1 Ustalić przyrost poziomu produkcji przemysłowej w ciągu 5-lecia w przybliżeniu na 70 proc. przy przeciętnym rocznym tempie wzrostu całej globalnej produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 12 proc. Określić tempo wzrostu produkcji środków produkcji (grupy „A") w wysokości 13 proc., a produkcji dóbr konsumcyjnych (grupy „B") w wysokości 11 proc.

2 Przewidzieć wzrost produkcji najważniejszych rodzajów produkcji przemysłowej w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 w przybliżeniu w następujących rozmiarach: surówka o 76 proc., stal o 62 proc., walcówka o 64 proc., węgiel o 43 proc., ropa naftowa o 85 proc., energia elektryczna o 80 proc., turbiny parowe — 2,3 raza, hydroturbiny — 7,8 raza, kotły parowe — 2,7 raza, urządzenia hutnicze — o 85 proc., aparatura naftowa— 3,5 raza, wielkie obrabiarki do skrawania metali — 2,6 raza, samochody o 20 proc., traktory o 19 proc., soda wapienna o 84 proc., soda kaustyczna o 79 proc., nawozy sztuczne o 88 proc., kauczuk syntetyczny o 82 proc., cement — 2,2 raza, wywóz drewna przemysłowego o 56 proc., papier o 46 proc., tkaniny bawełniane o 61 proc., tkaniny wełniane o 54 proc., obuwie skórzane o 55 proc., cukier kryształowy o 78 proc., mięso o 92 proc., ryby o 58 proc., masło o 72 proc., tłuszcz roślinny o 77 proc., konserwy — 2,1 raza.

3 Zgodnie z planem dalszego rozwoju produkcji przemysłowej zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w przemyśle w latach 1951 — 1955 w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z latami 1946 — 1950. Jednocześnie z uruchomieniem nowych przedsiębiorstw i agregatów, zapewnić zwiększenie mocy czynnych przedsiębiorstw przez ich rekonstrukcję, wyposażenie w nowe urządzenia fabryczne, mechanizację i intensyfikację produkcji oraz udoskonalenie procesów technologicznych. Wykorzystać rozbudowę istniejących przedsiębiorstw, jako niezwykle ważne rezerwy zwiększenia produkcji przy najmniejszych kosztach. Stworzyć rezerwy w budownictwie przedsiębiorstw hutniczych, elektrowni, rafinerii nafty i kopalń węgla, aby zapewnić niezbędny rozwój tych gałęzi przemysłu w latach następnych.

Zapewnić lepsze geograficzne rozmieszczenie budowy przedsiębiorstw państwowych w nowej 5-latce, mając na uwadze dalsze przybliżenie przemysłu do źródeł surowców i paliwa w celu zlikwidowania nieracjonalnych i nadmiernie dalekich przewozów.

4 W dziedzinie hutnictwa żelaza na równi z dalszym zwiększeniem produkcji metali żelaznych, rozszerzyć asortyment i znacznie zwiększyć produkcję deficytowych gatunków stali walcowanej, w szczególności produkcję grubej blachy walcowanej w przybliżeniu o 80 proc., drobnogatunkowej stali i walcówki — 2,1 raza oraz nierdzewnej blachy stalowej — 3,1 raza. Rozwinąć produkcję oszczędnościowych gatunków i profilów stali walcowanej.

Zwiększyć produkcję i podnieść jakość specjalnych gatunków stali i stopów dla potrzeb przemysłu budowy maszyn.

Zapewnić dalszą poprawę wykorzystania czynnej mocy przedsiębiorstw hutniczych. Wzmóc pracę w zakresie intensyfikacji procesów metalurgicznych, automatyzacji i mechanizacji agregatów hutniczych oraz pracochłonnych robót w przedsiębiorstwach hutnictwa żelaza.

Zwiększyć w piątej 5-latce w porównaniu z czwartą 5-latką uruchomienie mocy produkcyjnych w zakresie wytwarzania surówki w przybliżeniu o 32 proc., stali o 42 proc, walcówki — nie mniej niż 2 razy, koksu o 80 proc. i rudy żelaza — 3 razy.

Na równi z rozwojem hutnictwa żelaza w okręgach południowych, na Uralu, w Syberii, w centralnej i południowo - zachodniej części kraju zapewnić dalszy rozwój przemysłu hutniczego w rejonach Zakaukazia.

Przewidzieć rozwój produkcji metali żelaznych w systemie przemysłu miejscowego przez budowę niedużych przetwórczych przedsiębiorstw hutniczych.

5 Znacznie rozszerzyć produkcję metali nieżelaznych, w ciągu 5-lecia zwiększyć produkcję w przybliżeniu w następujących rozmiarach: miedzi rafinowanej o 90 proc., ołowiu — 2,7 raza, aluminium — nie mniej niż 2,6 raza, cynku — 2,5 raza, niklu o 53 proc. i cyny o 80 proc.

Zmechanizować roboty górnicze i pracochłonne, zautomatyzować i zintensyfikować procesy produkcji, zwiększyć kompleksowe wydobywanie metali z rud, zapewnić dalszy wzrost produkcji metali najwyższych gatunków, znacznie rozszerzyć i usprawnić wykorzystywanie mocy czynnych przedsiębiorstw i budować nowe przedsiębiorstwa.

6 W dziedzinie elektryfikacji zapewnić wysokie tempo przyrostu mocy elektrowni w celu pełniejszego zaspokojenia rosnących potrzeb gospodarki narodowej oraz potrzeb bytowych ludności na energię elektryczną oraz w celu zwiększenia rezerwy w systemach energetycznych.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia łączną moc elektrowni w przybliżeniu dwukrotnie, a elektrowni wodnych — trzykrotnie zapewniając w zakresie elektrowni cieplnych przede wszystkim rozbudowę czynnych przedsiębiorstw. Oddać do użytku wielkie elektrownie wodne, w tym elektrownię kujbyszewską o mocy 2.100 tysięcy kw. oraz elektrownię kamską, gorkowską, mingeczaurską, ust-kamieniogórską i inne o łącznej mocy 1.916 tysięcy kw. Zbudować i oddać do użytku linię wysokiego napięcia Kujbyszew — Moskwa.

Rozwinąć budowę stalingradzkiej i kachowskiej elektrowni wodnej, rozpocząć budowę nowych wielkich elektrowni wodnych: czeboksarskiej na Wołdze, wotkinskiej na Kamie, buchtarmińskiej na Irtyszu i szeregu innych.

Rozpocząć pracę nad wykorzystaniem zasobów energetycznych rzeki Angary w celu rozbudowy na bazie taniej energii elektrycznej i miejscowych źródeł surowców — przemysłu aluminiowego, chemicznego, górniczego i innych gałęzi przemysłu.

W celu poważnego polepszenia zaopatrzenia w energię elektryczną południa Uralu i Zagłębia Kuźnieckiego, zapewnić znaczny wzrost mocy cieplnych elektrowni rejonowych i fabrycznych w tych okręgach. Dla zapewnienia zaopatrzenia w energię elektryczną miast i rejonów, równocześnie z budową wielkich elektrowni — budować nieduże oraz średnie elektrownie.

W związku z zadaniami dalszej industrializacji zapewnić 2 — 2,5-krotny wzrost produkcji energii elektrycznej w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR. Zbudować narwską elektrownię wodną, ryską elektrownię cieplną oraz wzmóc tempo budowy kaukaskiej elektrowni wodnej.

Zapewnić budowę elektrowni cieplnych i sieci centralnego ogrzewania dzielnicowego w celu urzeczywistnienia zakrojonej na szeroką skalę ciepłofikacji miast i przedsiębiorstw przemysłowych.

Stosować na szeroką skalę automatyzację procesów produkcyjnych elektrowni. Zakończyć całkowitą automatyzację rejonowych elektrowni wodnych oraz przystąpić do wprowadzania telemechanizacji w systemach energetycznych.

7 Zapewnić wysokie tempo rozwoju przemysłu naftowego. Przewidzieć dalszy rozwój wydobycia ropy naftowej z pól naftowych, położonych na dnie morza.

Zgodnie z zaplanowanym wzrostem wydobycia ropy naftowej, zapewnić rozwój przemysłu rafineryjnego, przybliżając rafinerie nafty do okręgów zapotrzebowania przetworów ropy naftowej.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia moc rafinerii w zakresie pierwotnej przeróbki nafty w przybliżeniu dwa razy, a w zakresie krakowania surowca — 2,7 raza, przewidując znaczne pogłębienie przeróbki nafty i zwiększenie procentu jasnych produktów naftowych zarówno w istniejących, jak i w oddawanych do użytku nowych rafineriach nafty.

Rozwinąć produkcję sztucznego paliwa płynnego.

Znacznie zwiększyć budowę i uruchamianie głównych rurociągów naftowych oraz zbiorników dla magazynowania ropy naftowej i produktów naftowych.

8 Zapewnić dalszy rozwój przemysłu gazowego. Zwiększyć w ciągu 5-lecia w przybliżeniu o 80 procent wydobycie gazu ziemnego i gazu, wydobywającego się przy eksploatacji złóż naftowych oraz produkcję gazu z węgla i łupków. Rozszerzyć używanie gazu dla potrzeb bytowych, stosowanie go jako paliwa dla samochodów oraz otrzymywanie z gazu przetworów chemicznych.

Zwiększyć produkcję gazu sztucznego z łupków w Estońskiej SRR w przybliżeniu 2,2 raza oraz zakończyć budowę i oddać do użytku gazociąg Kochtla — Jarve — Tallin.

9 W przemyśle węglowym przewidzieć szybki wzrost wydobycia węgla koksującego, zwiększając w ciągu 5-lecia wydobycie takiego węgla co najmniej o 50 proc.

Podnieść jakość węgla, znacznie rozszerzając jego wzbogacanie i brykietowanie; zapewnić w ciągu 5-lecia wzrost wzbogacania węgla w przybliżeniu 2,7 raza. Systematycznie ulepszać metody eksploatacji złóż węgla. Na szerszą skalę stosować najnowocześniejsze maszyny i mechanizmy górnicze dla kompleksowej mechanizacji, dalszej technicznej modernizacji przemysłu węglowego i zapewnienia wzrostu wydajności pracy. Wszechstronnie rozwijać mechanizację najbardziej pracochłonnych procesów wydobycia węgla, a zwłaszcza ładowania węgla na ścianie, ładowania węgla i innych kopalin w toku robót przygotowawczych oraz szerzej stosować zmechanizowane sposoby obudowy wyrobisk.

Zwiększyć w porównaniu z czwartą 5-latką moc produkcyjna kopalń węglowych w przybliżeniu o 30 proc.

Zapewnić w ciągu 5 - lecia wzrost wydobycia torfu o 27 procent oraz przewidzieć dalszy rozwój wydobycia miejscowych pokładów węgla; zwiększyć produkcję łupków 2.3 raza, zwłaszcza w Estońskiej SRR. Na bazie rozwoju przemysłu łupkowo - chemicznego zwiększyć w Estońskiej SRR w ciągu 5 - lecia produkcję sztucznego paliwa płynnego w przybliżeniu o 80 procent.

10 Przewidzieć wysokie tempo rozwoju przemysłu budowy maszyn jako podstawy nowego, potężnego postępu technicznego we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej ZSRR. Zwiększyć produkcję przemysłu budowy maszyn i obróbki metali w ciągu 5-lecia w przybliżeniu dwukrotnie.

Uważać za szczególnie doniosłe zadanie w przemyśle budowy maszyn, całkowite wyposażenie w sprzęt elektrowni, przedsiębiorstw hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych, budowy rafinerii naftowych i fabryk sztucznego paliwa płynnego. Rozwinąć w niezbędnej ilości produkcję turbin hydraulicznych i parowych i generatorów, aparatury wysokiego napięcia i różnych przyrządów sterujących dla wielkich elektrowni wodnych i cieplnych, dla hut, rafinerii nafty i innych zakładów przemysłowych, wielkich obrabiarek oraz urządzeń kowalskich i pras.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia produkcję urządzeń dla walcowni przeszło dwukrotnie, obrabiarek o zwiększonej precyzji w przybliżeniu dwukrotnie, ciężkich maszyn kowalskich i pras — 8-krotnie, przyrządów sterujących i kontrolnych w przybliżeniu 2,7 raza. Określić wzrost produkcji urządzeń przemysłu chemicznego w ciągu 5-lecia w przybliżeniu 3,3 raza. Znacznie zwiększyć produkcję wielotonowych samochodów dieslowskich oraz samochodów o napędzie gazowym.

Zwiększyć w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 produkcję statków towarowych oraz tankowców dla marynarki w przybliżeniu 2,9 raza, rzecznych statków pasażerskich — 2,6 raza oraz statków dla flotylli rybackiej 3,8 raza.

Zapewnić dalszy rozwój przemysłu budowy maszyn; przemysłu budowy statków, budowy turbin i obrabiarek — w Litewskiej SRR; budowy maszyn elektrycznych, obrabiarek i statków — w Łotewskiej SRR; budowy statków i maszyn elektrycznych — w Estońskiej SRR.

Zapewnić znaczny wzrost produkcji urządzeń dźwigowo - transportowych, maszyn dla mechanizacji robót pracochłonnych, kompleksowych urządzeń dla produkcji materiałów budowlanych i urządzeń zautomatyzowanych dla poszczególnych gałęzi przemysłu lekkiego i spożywczego.

Zwiększyć produkcję nowych maszyn tkackich.

Rozwinąć produkcję wysokowydajnych maszyn i urządzeń dla wyrębu lasów, przemysłu celulozowo - papierniczego, tartacznego i obróbki drewna.

Przy konstruowaniu nowych maszyn dążyć do zmniejszenia ich wagi przy udoskonaleniu jakości.

W celu wykonania zadań w zakresie produkcji niezwykle ważnych rodzajów urządzeń w latach 1951 — 1955: zbudować i oddać do użytku nowe zakłady oraz zakończyć rekonstrukcję czynnych zakładów budowy maszyn energetycznych, urządzeń walcowniczych, rozpocząć budowę nowych fabryk urządzeń walcowniczych, turbin i kotłów.

Rozszerzyć istniejące i oddać do użytku nowe moce produkcyjne do wytwarzania aparatury dla przemysłu naftowego, urządzeń dźwigowo-transportowych oraz kompletne urządzenia dla przemysłu materiałów budowlanych.

Znacznie rozszerzyć istniejące i uruchomić nowe moce produkcyjne do wytwarzania wielkich obrabiarek, maszyn kowalskich i pras oraz precyzyjnych przyrządów mierniczych i przyrządów do automatycznego kierowania procesami technologicznymi.

11 W przemyśle chemicznym zapewnić najwyższe tempo wzrostu produkcji nawozów sztucznych, sody i kauczuku syntetycznego, zwracając szczególną uwagę na wszechstronny rozwój produkcji kauczuku na bazie wykorzystania gazów naftowych.

Zwiększać produkcję mas plastycznych, barwników, surowców dla sztucznego jedwabiu oraz asortyment innych produktów chemicznych. Rozwinąć produkcję materiałów syntetycznych — produktów zastępczych metali nieżelaznych.

Przewidzieć wzrost zdolności wytwórczej w dziedzinie produkcji amoniaku, kwasu siarkowego, kauczuku syntetycznego, spirytusu syntetycznego, sody, nawozów sztucznych, zwłaszcza w postaci granulowanej oraz chemicznych środków walki ze szkodnikami roślin uprawnych.

Zorganizować w Estońskiej SRR produkcję superfosfatu.

Stworzyć rezerwy w budowie fabryk nawozów sztucznych, zapewniające niezbędny rozwój produkcji nawozów sztucznych w latach następnych. W całej pełni wykorzystywać żużle fosfatowe dla nawożenia pól. Na szeroką skalę stosować tlen w procesach technologicznych różnych gałęzi przemysłu, przede wszystkim w hutnictwie żelaza i metali nieżelaznych, w produkcji gazu z węgla oraz w przemyśle celulozowym i cementowym.

(Dalszy ciąg na str. 2)

Starcia na ulicach Teheranu

MOSKWA (PAP). — Agencja TASS donosi, że na ulicach Teheranu doszło do starć, w wyniku których są ranni.

Dziennik „Iran" podaje, że w dniu 18 sierpnia wieczorem kilka osób w mundurach faszystowskiej partii irańskiej „Sumka" urządziło demonstracje na ulicach Teheranu. Faszyści napadli na kolporterów dziennika „Szachbaz", organu „Irańskiego Towarzystwa Walki Przeciwko Imperializmowi". Między faszystami a kolporterami dziennika „Szachbaz" doszło do starć w wielu punktach miasta.

Podczas tych starć 10 osób odniosło rany. Policja aresztowała 15 osób.

Gromada Wygiełdów wykonała roczny plan skupu zboża

Gromada Wygiełdów, gminy Praszka, jako pierwsza w pow. wieluńskim wykonała roczny plan skupu zboża. Chłopi tej gromady, wyłącznie małorolni i średniorolni, natychmiast po sprzęcie zbóż przystąpili do omłotów, ażeby jak najszybciej wypełnić swój obowiązek wobec państwa. Młócono więc zarówno maszyną jak i cepami Po wymłóceniu chłopi z Wygiełdowa zorganizowali manifestacyjną dostawę zboża do punktu skupu.

Wielu chłopów z Wygiełdowa, jak np. Wojciech Garncarek, Stanisław Kowalczyk, Stanisław Szymczykiewicz, Stanisław Stanaszek zrealizowali plany sprzedaży zboża z nadwyżką.

Przedterminowe wykonanie gromadzkiego planu skupu zawdzięczać należy ofiarnej pracy sołtysa Andrzeja Pawlicy, który wraz z aktywem mobilizował chłopów do wytężonej pracy w omłotach oraz był organizatorem manifestacyjnej odstawy.

Nadmienić trzeba, że gromada Wygiełdów w ub. roku przodowała na terenie gminy w realizacji dostaw zboża i ziemniaków oraz w spłacie podatku gruntowego.

Projekt Komitetu Centralnego WKP(b)

Dyrektywy XIX Zjazdu Partii w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 - 1955

(Dalszy ciąg ze str. 1)

12 Zlikwidować nienadążanie przemysłu leśnego za wzrastającymi potrzebami gospodarki narodowej. Zwiększyć produkcję tarcicy oraz rozwinąć wyrób elementów dla produkcji i budownictwa. Dokonać na szeroką skalę przesunięcia wyrębu lasów do obfitujących w lasy okręgów, zwłaszcza do okręgów położonych na północy, na Uralu, Syberii zachodniej i w Karelo-Fińskiej SRR, zmniejszając wyrąb lasów w mało zalesionych rejonach kraju. Zmniejszyć sezonowość wyrębu lasów i w tym celu zbudować w nowych rejonach zmechanizowane przedsiębiorstwa, zapewniając im stałe kadry robotnicze. Urzeczywistnić dalszy rozwój kompleksowej mechanizacji robót przy wyrębie lasów. Usprawnić organizację produkcji i wykorzystanie mechanizmów, zapewniając zwiększoną wydajność pracy przy wyrębie. Zwiększyć w ciągu 5-lecia moc tartaków w nowych rejonach rozwoju wyrębu lasów w przybliżeniu 8-krotnie w porównaniu z poprzednią 5-latką.

Zapewnić wszechstronny rozwój przemysłu papierniczego, celulozowego, meblarskiego, fornirowego, chemii leśnej i hydrolitycznego. Zwiększyć produkcję mebli co najmniej 3-krotnie.

13 Dla zaspokojenia wzrastających potrzeb gospodarki narodowej przewidzieć wzrost produkcji podstawowych materiałów budowlanych w ciągu 5-lecia przynajmniej dwukrotnie, podnieść jakość i rozszerzyć asortyment materiałów budowlanych, zapewnić wzrost produkcji cegły w przybliżeniu 2,3 raza, łupku — 2,6 raza, polerowanego szkła — 4-krotnie. W dziedzinie budownictwa mieszkalnego i przemysłowo-energetycznego stosować nowe materiały ścianowe, zwiększając produkcję wielkich bloków i bloków z betonu żużlowego i z betonu. Znacznie zwiększyć produkcję nowych wysokogatunkowych materiałów budowlanych dla prac wykończeniowych i licowania oraz detali i konstrukcji pochodzenia fabrycznego z ceramiki, gipsu, betonu i żelbetonu, przyczyniających się do dalszej industrializacji budownictwa, obniżających jego koszty oraz podnoszących zalety architektoniczno-budowlane i eksploatacyjne gmachów i budowli. Ustalić wyższe niż dla całego Związku Radzieckiego tempo wzrostu produkcji materiałów budowlanych na Uralu, Syberii, w okręgach nadwołżańskich, na Dalekim Wschodzie i w Azji Środkowej oraz w wielkich okręgach przemysłowych, gdzie prowadzone jest na szeroką skalę budownictwo. Zwiększyć zdolność wytwórczą przemysłu cementowego 2,1 raza.

14 Zapewnić wysokie tempo wzrostu produkcji artykułów masowego spożycia. Zwiększyć produkcję przemysłu lekkiego i spożywczego co najmniej o 70 proc.

Odpowiednio do zwiększenia zasobów surowcowych zbudować wielką ilość przedsiębiorstw przemysłu lekkiego i spożywczego, zwłaszcza kombinatów bawełnianych, fabryk sztucznego włókna, jedwabnych, konfekcji, robót dziewiarskich i obuwia skórzanego, rafinerii cukru, maślarni, suszarni warzyw, fabryk cukierniczych, wytwórni herbaty, fabryk konserw, browarów, fabryk wina, fabryk przetworów mięsnych i rybnych, olejarni i serowni.

Zwiększyć do końca 1955 roku w porównaniu z rokiem 1950 zdolność wytwórczą w dziedzinie produkcji tkanin bawełnianych w przybliżeniu o 4,7 raza, obuwia o 34 proc., zdolność wytwórczą w dziedzinie cukru krystalicznego o 25 proc., cukru rafinowanego o 70 proc., herbaty o 80 proc., zdolność wytwórczą fabryk przetwarzających nasiona oleiste — 2,5 raza, suszarń warzyw — 3,5 raza, fabryk konserw rybnych, warzywnych i owocowych o 40 proc., zwiększyć pojemność chłodni i statków-chłodni dla zamrażania ryb o 70 proc., produkcji kombinatów mięsnych o 40 proc., produkcji fabryk przetwarzających tłuszcze zwierzęce o 35 proc., serowni — dwukrotnie, fabryk konserw mlecznych — 2,6 raza, mleka w proszku dwukrotnie, mleka niezbieranego o 60 proc.

Na szeroką skalę stosować automatyzację i mechanizację procesów produkcji w dziedzinie wytwarzania artykułów spożywczych i towarów przemysłowych. Przeprowadzić zakrojone na szeroką skalę prace w dziedzinie hodowli ryb w celu zwiększenia zapasów ryb, zwłaszcza w śródlądowych rezerwuarach wodnych.

Zwiększyć w ciągu 5-lecia połów ryb w Litewskiej SRR w przybliżeniu 3,9 raza, w Łotewskiej SRR o 80 proc., w Estońskiej SRR o 35 proc., rozbudować w tych republikach czynne i zbudować nowe przedsiębiorstwa przemysłu rybnego.

Zapewnić dalsze polepszenie jakości i asortymentu artykułów spożywczych i towarów przemysłowych masowej konsumpcji, ulepszyć opakowanie i pakowanie artykułów spożywczych.

15 Zwiększyć przemysłowe przedsiębiorstw przemysłu miejscowego i spółdzielczości rękodzielniczej w ciągu 5-lecia w przybliżeniu o 60 proc., przede wszystkim zapewnić wzrost produkcji towarów użytku powszechnego, artykułów gospodarstwa domowego, materiałów budowlanych oraz znacznie podnieść jakość produkcji. Rozwijać w republikach związkowych własne bazy surowcowe dla przemysłu miejscowego i spółdzielczości rękodzielniczej. Usprawnić prace warsztatów przemysłu miejscowego i spółdzielczości rękodzielniczej w zakresie obsługi potrzeb bytowych ludności. Zwiększyć rolę rad terenowych w kierowaniu przemysłem miejscowym i spółdzielczością rękodzielniczą.

16 Zapewnić dalszy rozwój przemysłu budowlanego na bazie umocnienia i rozszerzenia istniejących organizacji budowlanych oraz stworzyć nowe organizacje budowlane w rejonach wielkiego budownictwa. Umocnić organizacje budowlane Ministerstwa Budowy Przedsiębiorstw Przemysłu Ciężkiego, budujących przedsiębiorstwa hutnictwa żelaza i metali nieżelaznych zwłaszcza w okręgach wschodnich, umocnić organizacje budowlane Ministerstwa Elektrowni i *Ministerstwa Przemysłu Naftowego*, jak również organizacje budowlane Ministerstwa Budowy Przedsiębiorstw Przemysłu Maszynowego, realizujących budowę fabryk urządzeń energetycznych i hutniczych, aparatury dla przemysłu naftowego, wielkich i unikalnych obrabiarek, ciężkich maszyn kowalskich i pras, urządzeń dźwigowo-transportowych oraz budowy statków, stosować na szeroką skalę przemysłowe metody budownictwa.

Zwiększyć zdolność wytwórczą fabryk produkujących konstrukcje metalowe co najmniej dwukrotnie.

Zbudować niezbędną ilość wielkich fabryk przygotowujących montażowe konstrukcje żelbetowe. Rozszerzyć istniejące i zorganizować nowe rejonowe kamieniołomy o całkowitej mechanizacji wydobycia i obróbki kamienia, tłucznia, żwiru i piasku oraz sztucznego kamienia z naturalnych minerałów. Zakończyć mechanizację głównych robót budowlanych i zapewnić przejście od mechanizacji poszczególnych procesów do kompleksowej mechanizacji budownictwa. Zwiększyć w ciągu 5-lecia park koparek w przybliżeniu 2,5 raza, zgarniarek i buldożerów 3—4 razy, dźwigów przenośnych 4—5 razy.

Usprawnić projektowanie w dziedzinie budownictwa, skrócić terminy projektowania oraz w porę zabezpieczyć budownictwo w projekty i kosztorysy, stosując na szeroką skalę projektowanie typowe. Wzmocnić biura projektów wykwalifikowanymi kadrami.

17 Zapewnić we wszystkich gałęziach przemysłu dalsze poważne podniesienie jakości produkcji. Rozszerzyć i polepszyć asortyment oraz zwiększać produkcję deficytowych rodzajów i gatunków towarów zgodnie z potrzebami gospodarki narodowej. Wprowadzać zdecydowanie standardy państwowe, odpowiadające nowoczesnym wymogom.

18 W celu zabezpieczenia wzrastającego zapotrzebowania gospodarki narodowej na surowce i paliwo zapewnić dalszy rozwój prac w dziedzinie poszukiwania bogactw naturalnych, ujawniania zapasów kopalin pożytecznych, a przede wszystkim metali *nieżelaznych i rzadkich, węgla* koksującego, surowca aluminiowego, ropy naftowej, bogatych złóż rudy i innych rodzajów surowców przemysłowych.

II. W dziedzinie gospodarki rolnej

1 Głównym zadaniem w dziedzinie gospodarki rolnej pozostaje również nadal zwiększenie urodzajności wszystkich kultur rolnych, dalsze zwiększenie pogłowia, zwierząt gospodarskich, stanowiących własność społeczną, przy jednoczesnym znacznym wzroście ich wydajności, zwiększenie globalnej i towarowej produkcji rolnictwa i hodowli w drodze dalszego wzmocnienia i rozwoju społecznej gospodarki kołchozów, polepszenie pracy sowchozów i ośrodków maszynowo - traktorowych na gruncie zaszczepienia przodującej techniki i agrokultury w gospodarce rolnej.

Rolnictwo powinno się stać jeszcze bardziej wydajne i specjalizowane, stać się rolnictwem, stosującym w szerokim zakresie siew traw i prawidłowe płodozmiany, o wyższym ciężarze gatunkowym obszaru uprawnego kultur przemysłowych, pastewnych, warzywnych i ziemniaków.

2 Zwiększyć w ciągu 5 lat produkcję gospodarki rolnej: globalnych zbiorów zbóż o 40—50 proc., w tym pszenicy o 55—65 proc.; surowca bawełny 55—65 proc.; włókna lnianego o 40—50 proc.; buraka cukrowego o 65—70 proc.; ziemniaków o 40—45 proc.; słonecznika o 50—60 proc.; winogron o 55 — 60 proc.; tytoniu o 65—70 proc.; gatunkowych zielonych liści herbacianych w przybliżeniu o 75 proc.

Zwiększyć produkcję lnu oleistego, soi, orzecha ziemnego i innych roślin oleistych.

Zwiększyć produkcję pasz: siana o 80—90 proc., roślin okopowych pastewnych 3—4-krotnie i silosu 2-krotnie.

Zwiększyć wydajność kultur zbożowych z hektara: w rejonach południowej Ukrainy i Kaukazu północnego do 20—22 kwintali, a na gruntach nawadnianych do 30—34 cetnarów; w rejonach nadwołżańskich do 14—15 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 25—28 cetnarów; w centralnych obwodach czarnoziemnych do 16—18 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 30—34 cetnarów: w strefie nieczarnoziemnej do 17—19 cetnarów; w rejonach Uralu, Syberii, północno - wschodniego Kazachstanu do 15—16 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 24—26 cetnarów; w rejonach zakaukaskich do 20—22 cetnarów i na gruntach nawadnianych do 30—34 cetnarów z hektara; zbiory ryżu na obszarach zalewanych doprowadzić do 40—50 cetnarów z hektara.

Zwiększyć zbiory bawełny z hektara: w rejonach Azji Środkowej i południowego Kazachstanu do 26—27 cetnarów, w rejonach zakaukaskich do 25—27 cetnarów i w południowych rejonach części europejskiej na gruntach nawadnianych do 11—13 cetnarów oraz na gruntach nie nawadnianych do 5—7 cetnarów z hektara. Doprowadzić wydajność z 1 ha: lnu włóknistego w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 4,5—5,5 cetnarów oraz w rejonach Uralu i Syberii do 4—5 cetnarów z hektara;

buraka cukrowego w rejonach Ukraińskiej SRR, mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 255—265 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 200—210 cetnarów oraz w rejonach Azji Środkowej i Kazachstanu do 400—425 cetnarów z hektara;

ziemniaków w rejonach strefy nieczarnoziemnej do 155—175 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 140—160 cetnarów, w rejonach południa i Kaukazu północnego do 135—155 cetnarów oraz w rejonach Uralu i Syberii do 125—145 cetnarów z hektara;

słonecznika w rejonach Ukraińskiej SRR, Mołdawskiej SRR i Kaukazu północnego do 17—20 cetnarów, w rejonach centralnych obwodów czarnoziemnych do 14.5—16.5 cetnara oraz w rejonach nadwołżańskich do 10—12 cetnarów z hektara.

3 Zwiększyć produkcję jarzyn, ziemniaków i wytworów produkcji zwierzęcej w podmiejskich okolicach Moskwy, Leningradu, miast Uralu, Zagłębia Donieckiego, Zagłębia Kuźnieckiego oraz innych ośrodków przemysłowych i wielkich miast; utworzyć bazy ziemniaczano - jarzynowe i hodowlane w nowych rejonach przemysłowych.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję ziemniaków w strefach, skupiających gorzelnie oraz fabryki krochmalu i syropu o około 50 proc. oraz jarzyn w strefach, skupiających wytwórnie konserw jarzynowych i suszarnie jarzyn — dwukrotnie.

Zwiększyć w ciągu pięciu lat obszar sadów owocowych i jagodowych w kołchozach o około 70 proc. winnic — o 50 proc., plantacji herbaty — o 60 proc. i upraw cytrusowych — 4,5 raza.

4 Zwiększyć w ciągu pięciu lat produkcję hodowlaną: mięsa i słoniny o 80—90 proc., mleka — o 45—50 proc., wełny — w przybliżeniu 2—2,5 raza, w tym cienkiej wełny 4—4,5 raza, jaj (w kołchozach i sowchozach) 6—7 razy.

Zwiększyć pogłowie bydła w całej gospodarce rolnej o 18—20 proc., w tym w kołchozach pogłowie bydła — o 36—38 proc., krów zaś w przybliżeniu dwukrotnie; owiec w całej gospodarce rolnej — o 60—62 proc., w tym w kołchozach — o 75—80 proc.; trzody chlewnej w całej gospodarce rolnej o 45—50 proc., w tym w kołchozach o 85—90 proc.; ilość drobiu w kołchozach 3—3,5 raza; koni w całej gospodarce rolnej — o 10—12 proc., w tym w kołchozach — o 14—16 proc.

Zapewnić dalszy rozwój w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR hodowli o wysokiej produktywności, zwłaszcza hodowli krów mlecznych i trzody chlewnej.

Doprowadzić udój mleka na jedną krowę w kołchozach rejonów strefy nieczarnoziemnej do 1.800—2.000 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych do 1.700—2.000 kg, w rejonach południa i rejonach nadwołżańskich do 1.600—1.900 kg, w rejonach Syberii, Uralu i północno-wschodniego Kazachstanu — do 1.500—1.700 kg W rejonach Azji Środkowej — do 700—900 kg, na Zakaukaziu — do 900—1.100 kg.

Podnieść strzyże wełny w kołchozach rejonów południa i Kaukazu północnego z jednej owcy cienkorunnej do 5.2—5.8 kg, z jednej owcy półcienkorunnej do 4,2—4,8 kg, w centralnych obwodach czarnoziemnych z jednej owcy cienkorunnej do 4,2—5,0 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 4,0—4,2 kg, w rejonach nadwołżańskich z jednej owcy cienkorunnej do 4.6—5,4 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3.9—4,5 kg, w rejonach Syberii z jednej owcy cienkorunnej do 4.3—4,9 kg, a z jednej owcy półcienkorunnej do 3.8—4,2 kg.

5 Zabezpieczyć wprowadzenie do produkcji nowych, bardziej wydajnych odmian zbóż, bardziej produktywnych i wcześnie dojrzewających odmian bawełny, odmian buraka cukrowego o większej zawartości cukru: odmian słonecznika o wysokiej zawartości oleju, jak również stworzenie nowych odmian roślin uprawnych do uprawy na gruntach nawadnianych. Ulepszyć hodowlę roślin w kołchozach i sowchozach.

6 Zabezpieczyć dalsze rozszerzenie robót nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych w rejonach stepowych i leśno-stepowych, przeprowadzenie agroleśnych prac melioracyjnych dla zwalczania erozji gleb, jak również dla zalesienia piasków, sadzenie lasów o znaczeniu gospodarczym, zakładanie pasów zieleni wokół miast i ośrodków przemysłowych, na brzegach rzek, kanałów i zbiorników wodnych.

Założyć w ciągu pięciu lat co najmniej 2,5 miliona ha leśnych pasów ochronnych w kołchozach i sowchozach oraz zasiać i zasadzić ok. 2,5 mln. ha lasów państwowych.

7 Zabezpieczyć wysoką produktywność wykorzystania wszystkich nawadnianych i osuszonych gruntów. Zrealizować powszechne przejście do nowego systemu nawadniania z zastosowaniem tymczasowych kanałów nawadniających zamiast stałych. Uważać za prace, podlegającą wykonaniu w pierwszej kolejności, budowę systemów urządzeń zraszających i nawadniających na bazie wykorzystania elektroenergii Kujbyszewskiej Elektrowni Wodnej i w strefie Kanału Żeglownego Wołga — Don im. W. I. Lenina; przystąpić do budowy systemów urządzeń zraszających i nawadniających w strefie stalingradzkiej elektrowni wodnej oraz kanałów głównego turkmeńskiego, południowo-ukraińskiego i północno-krymskiego.

Przeprowadzić prace przygotowawcze do budowy systemów irygacyjnych dla zraszania i nawadniania ziem stepu kulundyńskiego. Kontynuować prace nad budową systemów irygacyjnych w centralnych obwodach czarnoziemnych, na nizinie kura-araksińskiej, w dorzeczach rzek Syzerawszanu i Kaszka-Darii, w rejonach Fergany centralnej, systemu kubańsko-jegorłkskiego, ortotokojskiego zbiornika wodnego i wielkiego kanału czujskiego. Zwiększyć w ciągu pięciolecia obszar nawadnianych gruntów o 30—35 proc., zbudować w kołchozach i sowchozach 30—35 tysięcy stawów i zbiorników wodnych oraz zabezpieczyć wszechstronne gospodarcze ich wykorzystanie. Przeprowadzić prace nad osuszaniem bagien w Białoruskiej SRR, Ukraińskiej SRR (w pierwszej kolejności w rejonach niziny poleskiej), Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR, w północno-zachodnich i centralnych rejonach RFSRR, na nizinie barabińskiej i w innych rejonach. W ciągu lat 1951—1955 zwiększyć obszar osuszonych gruntów o 40—45 proc.

8 Dla podniesienia mleczności bydła w kołchozach i sowchozach uważać za sprawę szczególnie ważną dalsze wprowadzanie bardziej intensywnego systemu gospodarki hodowlanej (oborowego systemu chowu bydła), uwzględniając właściwości poszczególnych rejonów.

Dla dalszego rozwoju hodowli owiec urządzić odpowiednio wyposażone pastwiska w rejonach nawadnianych przez Kanał Żeglowny Wołga — Don im. W. I. Lenina, na nizinie przykaspijskiej, w stepie nogajskim i w rejonach kanału turkmeńskiego, dokonując nawodnienia pastwisk w miarę uruchamiania urządzeń nawadniających w ten sposób, aby w rejonach tych powstały dobrze urządzone pastwiska dla wielkich i największych stad owiec.

W rejonach Azji Środkowej i Kazachstanu zabezpieczyć stworzenie terenów jak i pastwisk o wysokiej urodzajności, w drodze zastosowania irygacji lokalnej i wykorzystania studzien artezyjskich w ten sposób, aby stopniowo zmniejszyć przegony bydła na dalekie odległości.

9 Zakończyć mechanizację podstawowych robót polnych w kołchozach, rozwinąć szeroko mechanizację robót pracochłonnych w dziedzinie hodowli, uprawy jarzyn, ogrodnictwa, robót związanych z transportem, załadunkiem i wyładunkiem produktów rolnych, z nawadnianiem, z osuszaniem bagnistych obszarów i z oddaniem do uprawy nowych gruntów.

W roku 1955 doprowadzić poziom mechanizacji: orki oraz zasiewów upraw zbożowych, przemysłowych i pastewnych do 90—95 proc., sprzętu upraw zbożowych i słonecznika za pomocą kombajnów do 80—90 proc., sprzętu buraka cukrowego do 90—95 proc., sprzętu bawełny za pomocą przeznaczonych do tego maszyn do 60—70 proc., sadzenia, międzyrzędowego okopywania i zbioru ziemniaków do 55—60 proc., sianokosu i silosowania do 70—80 proc.

Zabezpieczyć usprawnienie pracy stacji maszynowo-traktorowych, rozszerzyć ich działalność w dziedzinie mechanizacji robót pracochłonnych we wszystkich dziedzinach produkcji kołchozowej i zwiększyć odpowiedzialność MTS za wykonanie planów podniesienia urodzajności upraw rolnych i produktywności hodowli.

Zwiększyć do końca pięciolatki moc taboru traktorowego MTS w przybliżeniu o 50 proc., zwiększając specjalnych traktorów zaopatrzonych w narzędzia do międzyrzędowej uprawy roślin. Zapewnić w ciągu pięciu lat podniesienie dziennej efektywnej pracy traktorów mniej więcej o 50 proc. Zakończyć wprowadzenie do użytku bardziej oszczędnych traktorów z silnikami Diesla.

Rozszerzyć sieć stacji maszynowo-traktorowych w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR, Estońskiej SRR i zrealizować zaopatrzenie ich w traktory i maszyny rolnicze.

Uważać za jedno z najważniejszych zadań wprowadzenie do użytku traktorów elektrycznych i maszyn rolniczych o napędzie elektrycznym, zwłaszcza w rejonach wielkich elektrowni wodnych.

10 Zabezpieczyć skierowanie inwestycji kapitałowych kołchozów przede wszystkim na rozwój gospodarki społecznej — na budowle pomieszczeń gospodarskich, pomieszczeń dla zwierząt gospodarskich, kanałów irygacyjnych i osuszających, zbiorników wodnych, trzebienie zarośli, zakładanie leśnych pasów ochronnych, budowę elektrowni kołchozowych i innych urządzeń, niezbędnych do pomyślnego rozwoju społecznej gospodarki kołchozów oraz do zwiększenia dochodów kołchozów i kołchoźników.

11 W dziedzinie budownictwa sowchozowego uważać za najważniejsze zadanie zwiększenie towarowości, przede wszystkim pszenicy, wełny cienkiej i półcienkiej, mięsa, jak również dostarczenie hodowli kołchozowej rasowych reproduktorów.

W celu stworzenia trwałej bazy paszowej i całkowitego zaopatrzenia sowchozowego pogłowia zwierząt gospodarskich w pasze objętościowe i treściowe, rozszerzyć zasiewy roślin pastewnych w sowchozach o 45—55 proc., zapewnić w sowchozach znaczne podniesienie urodzajności wszystkich upraw rolnych. Zwiększyć w sowchozach pogłowie bydła o 35—40 proc., w tym krów o 70—75 proc., owiec — o 75—80 proc. i trzody chlewnej — o 40—45 proc.

W 1955 roku doprowadzić udój mleka w sowchozach na jedną krowę do następujących rozmiarów: w rejonach strefy nieczarnoziemnej — 3.500—3.900 kg., w centralnych obwodach czarnoziemnych — 3.000—3.400 kg., na południu i na Kaukazie północnym — 2.800—3.200 kg, w Syberii i w północnych obwodach Kazachstanu — 2.400—2.900 kg, w sowchozach, prowadzących hodowlę bydła rasowego nad Wołgą, w Azji Środkowej, na Zakaukaziu i południowych obwodach Kazachstanu — 2.100—2.600 kg.

Doprowadzić przeciętną strzyżę wełny z jednej owcy cienkorunnej w sowchozach rejonów południa, na Kaukazie północnym i Powołżu do 5,5—6,5 kg w Syberii, Kazachstanie, Azji Środkowej i na Zakaukaziu do 4,5—5,0 kg.

Zakończyć zasadniczo w sowchozach kompleksową mechanizację wszystkich najbardziej pracochłonnych robót w uprawie roli, w hodowli i przygotowywaniu pasz, przeprowadzić w sowchozach na szeroką skalę budowę mieszkalnych budynków przeznaczonych na cele kulturalno-bytowe.

12 W celu zabezpieczenia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej ustalić na okres pięciu lat wysokość inwestycji państwowych w gospodarce rolnej na sumę w przybliżeniu 2,1 raza większą, przy czym na irygację i meliorację przeznaczyć mniej więcej cztery razy tyle, co w czwartej Pięciolatce.

III. W dziedzinie obrotu towarów, transportu i łączności

1 Na podstawie wzrostu produkcji przemysłowej i rolnej zwiększyć w ciągu pięciu lat detaliczny obrót towarów handlu państwowego i spółdzielczego w przybliżeniu o 70 proc.

Zwiększyć w 1955 r. w po*równaniu z rokiem 1950 sprze*daż najważniejszych towarów dla ludności w przybliżeniu w następujących rozmiarach: produktów mięsnych — o 90 proc., produktów rybnych — o 70 proc., tłuszczów zwierzęcych — o 70 proc., sera — dwukrotnie, tłuszczów roślinnych — dwukrotnie, konserw jarzynowych, owocowych i mlecznych — 2,5—3,0 raza, cukru — dwukrotnie, herbaty — dwukrotnie, wina gronowego — dwukrotnie, piwa — o 80 proc., odzieży — o 80 proc., tkanin bawełnianych, wełnianych, jedwabnych i lnianych — o 70 proc., obuwia — o 80 proc., pończoch i skarpetek — dwukrotnie, wyrobów trykotażowych — 2,2 raza, mebli — trzykrotnie, naczyń metalowych — 2,5 raza, rowerów — 3,5 raza, maszyn do szycia 2.4 raza, radioodbiorników i odbiorników telewizyjnych — dwukrotnie, zegarków — 2,2 raza, lodówek, maszyn do prania, odkurzaczy — kilkakrotnie.

Rozszerzyć w ciągu pięciu lat sieć stołówek, restauracji, herbaciarni i zwiększyć produkcję zakładów żywienia zbiorowego w przybliżeniu o 80 proc., ulepszając znacznie asortyment.

Zwiększyć ilość wyspecjalizowanych sklepów dla sprzedaży towarów spożywczych, odzieży, obuwia, tkanin, mebli, naczyń, artykułów gospodarstwa domowego, przedmiotów przeznaczonych do zaspokajania potrzeb kulturalnych oraz materiałów budowlanych, znacznie zwiększyć budownictwo chłodni i magazynów w przemyśle i w sieci handlowej. Kontynuować zaopatrzenie składów żywnościowych, stołówek, restauracji i magazynów w instalacje chłodnicze i najnowsze urządzenia.

2 Preliminować wzrost obrotu towarowego w transporcie kolejowym w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 o 35—40 proc., transportu rzecznego o 75—80 proc., transportu morskiego o 55—60 proc., transportu samochodowego o 80—85 proc., transportu lotniczego co najmniej dwukrotnie, transportu rurociągowego w przybliżeniu pięciokrotnie.

3 Uważać za najważniejsze zadanie w dziedzinie transportu kolejowego zwiększenie zdolności przepustowej kolei. W związku z tym:

a) oddać do użytku w przybliżeniu o 60 proc. więcej w porównaniu z ubiegłą Pięciolatką równoległych torów, 4 razy więcej zelektryfikowanych linii kolejowych. Zwiększyć długość torów na stacjach w przybliże*niu do 46 proc. długości całej* eksploatowanej sieci kolejowej;

b) zbudować i oddać do *stałego użytku w przybliżeniu 2,5 raza* więcej *nowych linii kolejowych* niż w latach 1946—1950. Zakończyć budowę magistrali południowo-syberyjskiej na odcinkach od Abakanu do Akmolińska. Zakończyć budowę linii kolejowej Czardżou — Kungrad i przystąpić do budowy linii Kungrad — Makat. Rozwinąć budowę linii kolejowych: Krasnojarsk — Jenisejsk, Guriew—Astrachań, Agryz—Pronino - Surgut. Przeprowadzić konieczne prace w dziedzinie rekonstrukcji linii kolejowych w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR;

c) zwiększyć pod koniec Pięciolatki w porównaniu z rokiem 1950 długość wszystkich odcinków, wyposażonych w sprzęt do automatycznego blokowania w przybliżeniu o 80 proc. oraz wyposażonych w hamulce samoczynne nie mniej niż 2,5 raza oraz zwiększyć ilość zwrotnic, poruszanych przy pomocy elektryczności i scentralizowanych w przybliżeniu 2,3 raza. Znacznie zwiększyć zastosowanie centralizacji dyspozytorskiej. Zabezpieczyć dalszą mechanizację urządzeń stacji rozrzędowych. Kontynuować prace nad zastosowaniem łączności radiowej do kierowania ruchem pociągów i do prac manewrowych;

d) polepszyć stan torów kolejnictwa. Dostarczyć transportowi kolejowemu w ciągu pięciolatki w przybliżeniu o 85 proc. więcej nowych szyn niż w latach 1946-1950;

e) całkowicie zaspokoić zapotrzebowanie transportu kolejowego na dalekobieżne parowozy, lokomotywy elektryczne i spalinowe oraz na wagony towarowe, wagony - chłodnie i wagony pasażerskie. Zakończyć w zasadzie przestawianie na sprzęg automatyczny taboru wagonów, będących w eksploatacji i przystąpić do wyposażenia taboru w łożyska cylindryczne. Przystąpić do produkcji nowych potężnych parowozów, lokomotyw elektrycznych i spalinowych, w tej liczbie lokomotyw z generatorami gazowymi.

Polepszyć stopień wykorzystania taboru. Skrócić w r. 1955 czas obrotu wagonów nie mniej niż o 18 proc. w porównaniu z r. 1950 i zwiększyć przeciętny przebieg parowozów na dobę nie mniej niż o 12 proc. Znacznie polepszyć wykorzystanie ładowności wagonów i zwiększyć wagę pociągów towarowych. Zabezpie*czyć usprawnienie organizacji* pracy pracowników służby ruchu, w szczególności brygad parowozowych.

4 *Zwiększyć w przybliżeniu* dwa razy zdolność przepustową portów rzecznych. Zakończyć pierwszy etap prac przy budowie i rekonstrukcji portów w Stalingradzie, Saratowie, Kujbyszewie, Ulianowsku, Kazaniu, Gorkim, Jarosławlu, Mołotowie, Omsku, Nowosybirsku, Chabarowsku, Osietrowie, Kotlasie i Pieczorze. Wyposażyć główne porty w urządzenia zapewniające wysoki stopień mechanizacji. Rozszerzyć budowę zmechanizowanych cum dla statków w nadbrzeżnych zakładach przemysłowych.

Zakończyć prace nad rekonstrukcją wołżańsko - bałtyckiego szlaku wodnego, zwiększyć głębokość żeglowną na rzece Kamie i stworzyć jednolity system transportowy o dużej głębokości w europejskiej części ZSRR.

Usprawnić żeglugę i zwiększyć przewozy pasażerów i ładunków w basenach rzeki Niemen i Daugawa. Przewidzieć budowę mostu przez Niemen w Kaunas i przez rzekę Daugawa w Rydze.

Zrekonstruować istniejące i zbudować nowe stocznie i doki remontowe dla floty rzecznej. Zapewnić budowę pasażerskiej i towarowej floty rzecznej, odpowiadającej warunkom żeglugi na wielkich zbiornikach wodnych, zwiększyć rolę transportu rzecznego w przewozach ładunków w rejonie Syberii i dalekiej północy. Zapewnić rozwój przewozów na małych rzekach dla lokalnych potrzeb.

5 Zwiększyć w dużym stopniu tonaż morskiej floty handlowej, rozszerzyć bazę krajowego budownictwa statków morskich przez budowę nowych i rozbudowę istniejących stoczni oraz doków remontowych. Przeprowadzić prace nad rozbudową i rekonstrukcją portów morskich w Leningradzie, Odesie, Żdanowie, Noworosyjsku, Machacz - Kale, Murmańsku, Marian - Marze i portów na Dalekim Wschodzie. Zapewnić dalszy rozwój transportu morskiego w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR, przeprowadzić rozbudowę portów w Rydze i Kłajpedzie.

Zapewnić zwiększenie zdolności przepustowej portów morskich i zwiększyć moc morskich doków remontowych mniej więcej dwukrotnie. Zwiększyć zdolność przepustową portów rybackich.

Zwiększyć przewozy ładunków po północnym szlaku morskim. Uzupełnić flotę morską nowymi łamaczami lodów.

Podnieść jakość pracy floty rzecznej, morskiej i rybackiej, zmniejszyć okres dostawy ładunków dla konsumentów, polepszyć pracę portów, skrócić postoje statków.

6 Zbudować i zrekonstruować szosy samochodowe mniej więcej o długości 50 procent większej niż w latach 1946 — 1950, w szczególności w rejonach południowych, na Zakaukaziu oraz w republikach nadbałtyckich.

Zwiększyć udział transportu samochodowego dla publicznego użytku w przewozach ładunków i pasażerów. Doprowadzić do końca powiększenie taboru samochodowego poszczególnych resortów. Polepszyć stopień wykorzystania samochodów i obniżyć znacznie koszty własne przewozów. Rozszerzyć sieć zakładów remontu samochodów i stacji technicznej obsługi samochodowej. Zwiększyć w ciągu 5-latki długość stale funkcjonujących autobusowych linii międzymiastowych mniej więcej dwukrotnie.

7 Zwiększyć znacznie ilość transportowych samolotów lotnictwa cywilnego oraz sieć linii powietrznych i portów lotniczych, wyposażonych w urządzenia umożliwiające pracę w ciągu całej doby.

8 Zabezpieczyć dalszy rozwój środków łączności, zwiększyć nie mniej niż dwa razy w ciągu Pięciolatki długość międzynarodowych kabli telefoniczno - telegraficznych. Zwiększyć znacznie moc rozgłośni radiowych. Rozwinąć prace nad zastosowaniem w radiofonii fal ultra - krótkich i łączności przekaźnikowej. Podnieść moc miejskich stacji telefonicznych w ciągu Pięciolatki o 30 — 35 proc.

Usprawnić pracę poczty na odcinku dostarczania ludności prasy i przesyłek pocztowych i zapewnić przewozy poczty na szosach, łączących poszczególne rejony w zasadzie transportem samochodowym.

9 Odpowiednio do planu dalszego rozwoju transportu i łączności zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w transporcie i łączności w latach 1951 — 1955 mniej więcej o 63 proc. w porównaniu z latami 1946 — 1950.

IV. W dziedzinie dalszego wzrostu dobrobytu materialnego, lecznictwa i poziomu kulturalnego narodu

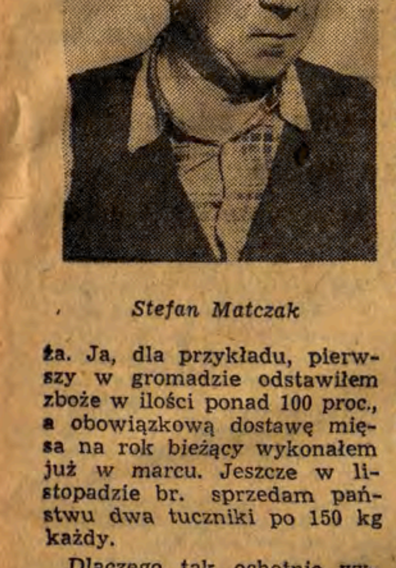
1 Na bazie nieustannego rozwoju produkcji socjalistycznej i podniesienia wydajności pracy społecznej zwiększyć dochód narodowy ZSRR w ciągu Pięciolatki co najmniej o 60 proc. i w związku z tym zapewnić dalszy wzrost dochodów robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

Odpowiednio do wzrostu produkcji i wydajności pracy oraz zadań w dziedzinie budownictwa kulturalnego przewidzieć zwiększenie liczebności robotników i urzędników, zatrudnionych w gospodarce narodowej w r. 1955 — ostatnim roku Pięciolatki, w przybliżeniu o 15 proc. w porównaniu z r. 1950.

(Ciąg dalszy na str. 4)

Wybierzemy do Sejmu najlepszych synów ojczyzny

Od czterech lat jestem sołtysem gromady Leszczynek, która dla uczczenia VIII rocznicy PKWN zobowiązała się sprawnie przeprowadzić żniwa i omłoty, najrychlej wykonać podorywki i zasiać poplony oraz wezwała chłopów pracujących całej Polski do współzawodnictwa o przedterminowe zakończenie żniw. Żniwa zakończyliśmy w przewidzianym terminie, podoraliśmy i obsialiśmy poplonami 45 ha, a teraz zabraliśmy się do omłotów i całą gromadą przygotowujemy się do manifestacyjnej odstawy zbo-

Stefan Matczak

ża. Ja, dla przykładu, pierwszy w gromadzie odstawiłem zboże w ilości ponad 100 proc. obowiązkowej dostawy mięsa na rok bieżący wykonałem już w marcu. Jeszcze w listopadzie br. sprzedam państwu dwa tuczniki po 150 kg każdy.

Dlaczego tak ochotnie wypełniam swe obowiązki wobec państwa i mobilizuję do tego całą gromadę? Czynię to między innymi z tego względu, że w Polsce Ludowej bez porównania lepiej mi się żyje niż przed wojną. Ja i moja rodzina otoczeni jesteśmy troskliwą opieką państwa, wzrasta dobrobyt w każdej chacie byłej biedoty. Bogacze wiejscy już nie mogą poniewierać nami. Na najwyższych stanowiskach, urzędach i w instytucjach państwowych widzę ludzi spośród klasy robotniczej oraz pracującego chłopstwa, serdecznie troszczących się o nasz byt.

Pochodzę z rodziny chłopów bezrolnych. Do 1945 r. pracowałem w 3-hektarowym gospodarstwie teścia. Od biedy nie mogłem się opędzić. Pamiętne dla mnie są lata wyborów do Sejmu w Polsce sanacyjnej. Chodzili wówczas po wsi agenci burżuazyjni i namawiali chłopów, by „głosowali na jedynkę, to będą jeść kiełbasę i szynkę". W kilka miesięcy później miałem aż trzy pogrzeby, t. j. żony, dziecka i brata. Zadłużyłem się u kułaków, a chociaż harowałem ciężko od świtu do nocy, nieraz nie byłem w stanie dać kawałka suchego chleba moim dzieciom, płaczącym z głodu. Wreszcie sekwestrator zabrał mi z domu co lepsze graty, bo inwentarza uchować nie zdołałem.

W tym czasie kiełbasy i szynki mieli do syta tylko bogacze wiejscy i obszarnicy, których wybierano na posłów do Sejmu, jak Florczak z Kościuszkowa, właściciel 18-hektarowego gospodarstwa — sanacyjny poseł. Tuczyła się ta banda naszą krwią i potem.

Teraz gospodarzę na 2,8 ha ziemi i dochód ten pozwala na utrzymanie żonę oraz sześcioro dzieci w wieku szkolnym, żyje nam się dobrze. Jeden syn uczęszcza ostatni rok do Szkoły Handlowej w Kutnie, drugi kształci się na mechanika, a czworo młodszych uczy się w szkole podstawowej. Dzieci są zdrowe i dobrze wyglądają, gdyż suchego chleba nie jedzą. Są też dostatnio odziane.

Hoduję dwie wysokomleczne krowy, zarodową maciorę rasy wielkiej białej, kilka tuczników na kontraktację, 1 owcę, a także sporo drobiu. Część inwentarza nabyłem za kredyty, których udziela państwo mało- i średniorolnym chłopom. W prowadzeniu hodowli pomagają mi broszury i artykuły fachowe umieszczone w gazetach.

Trudno byłoby mi jednak żywić mój inwentarz bez uprawiania poplonów — całą powierzchnię po zbożach, wyjąwszy pole z wsiewką koniczyny, obsiewam mieszanką peluszki z owsem. Z części mieszanki, z liści buraków i z ostatniego pokosu lucerny sporządzę w betonowym zbiorniku doskonałą kiszonkę na zimę.

Za dobre wyniki pracy na roli i działalność społeczną w gromadzie zostałem odznaczony srebrnym Krzyżem Zasługi.

Sejm Ustawodawczy dał nam Konstytucję, z której uprawnień korzystamy w całej pełni. Jest to Konstytucja ustalona przez lud i dla ludu. W dziejach Polski takiej Konstytucji ludzie pracy nigdy jeszcze nie mieli. Do wyborów do nowego Sejmu przygotowuję się wraz z gromadą z wiarą i pełną ufnością, że będzie on stał na straży praw, zawartych w naszej Konstytucji Ludowej, gdyż wybierzemy do niego najlepszych spośród nas.

STEFAN MATCZAK
sołtys gromady Leszczynek, w powiecie kutnowskim.

Na marginesie narad aktywów partyjno-gospodarczych

Troska o człowieka i o maszynę

Przemysł bawełniany i wełniany w dalszym ciągu nie wykonują planów produkcyjnych. Rezultaty, uzyskane w lipcu, są znacznie gorsze od osiągniętych w poprzednich miesiącach. W tej sytuacji trzeba zadać pytanie — dlaczego tak właśnie jest? Jak się to dzieje, że zamiast podnosić wydajność pracy, a więc i stopień wykonania planów — nie wykonujemy zaplanowanych zadań?

Podobne pytania były już niejednokrotnie stawiane przed kierownictwem przemysłu bawełnianego i wełnianego, ale odpowiedzi na nie były zawsze do siebie b. podobne, naszpikowane „obiektywnymi trudnościami". W gruncie rzeczy zamazywały one istotną sytuację i trudno było na ich podstawie stwierdzić, kto jest winien, kto ponosi odpowiedzialność za niewykonywanie planów.

Dlaczego nie wykonuje się planów

Jeżeli więc kierownictwa wielu zakładów nie potrafiły dać zadowalającej odpowiedzi, to trzeba było zapytać kogo innego, a mianowicie tych, którzy bezpośrednio te plany realizują, a więc tkaczy, prządki.

Pytanie zostało postawione, a odpowiedź na nie otrzymaliśmy na naradach aktywu partyjno-gospodarczego, które odbyły się na wszystkich prawie zakładach, nie wypełniających swych zadań, a więc w zakładzie „B" i „C", ZPB im. Stalina, w WZPB im. 1 Maja, w ZPW im. 9 Maja, w ZPB im. Armii Ludowej, ZPB im. I Dywizji i wielu innych.

Jak wyglądała ta odpowiedź?

Na naradach tych mówiło się, naturalnie, o wielu sprawach, wskazywano na całą masę błędów i niedociągnięć, mówiono o trudnościach, o braku dyscypliny wśród pewnej części robotników. Ale w wypowiedziach prządek i tkaczek przeważały dwa zasadnicze momenty. A więc przede wszystkim niewłaściwa, pozostawiająca jeszcze bardzo wiele do życzenia, praca znacznej części kierownictwa zakładów i aparatu technicznego, a głównie majstrów oraz brak troski o człowieka, niedostateczne zainteresowanie się jego pracą i trudnościami, na jakie przy jej wykonywaniu napotyka.

Jak bardzo kierownictwa niektórych zakładów włókienniczych oderwały się od załóg, świadczą najlepiej wypowiedzi robotników, którzy wręcz oświadczają, że nie znają dyrektora zakładu, czy kierownika tkalni, bądź też przędzalni. Wprawdzie dyrektor ZPB im. Kunickiego jest często w salach produkcyjnych i sporo czasu poświęca wizytacji zakładu, ale chodzenie po sali i to raz na zawsze ustalonymi „ścieżkami" — nie oznacza jeszcze kontaktu z załogą, nie oznacza bezpośredniego dotarcia do człowieka. Robotnik chce znać swego dyrektora czy kierownika, chce, żeby od czasu do czasu przyszli do niego, zapytali go dlaczego nie wykonuje zaplanowanych zadań, albo też, w jaki sposób je przekracza. I mają do tego pełne prawo, bo są to przecież ich dyrektorzy, kierownicy socjalistycznych przedsiębiorstw, synowie robotników, bardzo często z robotników na te stanowiska awansowani.

Wiele zależy od kierownictwa zakładów

Wiele mówili robotnicy również i o tych kierownikach, co to nigdy „nie mają czasu" na bezpośrednie załatwienie takiej czy innej sprawy, odsyłając zawsze robotnika do majstra. I może miał nawet rację kierownik przędzalni zakładu „B" ZPB im. Stalina, ob. Potocki, że sprawa, z którą zgłosiła się do niego jedna z robotnic, powinna być załatwiona przez majstra, ale przecież owa robotnica była już u tego majstra i jeżeli ten odprawił ją z niczym, nie umiał czy nie chciał pomóc, to bezwzględnie powinien tu już wkroczyć kierownik. Robotnik musi odczuwać na każdym kroku że w kierowniku ma opiekuna, który rozumie go i chce mu pomóc.

Troska o człowieka i troska o maszynę, to dwa problemy, które w pracy aparatu technicznego, a szczególnie majsterskiego, są tak ściśle z sobą związane, że w zasadzie stanowią jedną całość.

Jeżeli chce się pomóc robotnikowi, to trzeba przede wszystkim dbać o obsługiwaną przez niego maszynę i odwrotnie — remontując maszynę, każdy majster musi pamiętać o tym, że za nią stoi człowiek, który na niej pracuje i że od stanu maszyny w poważnym stopniu uzależnione jest to, czy będzie on pracował dobrze i wydajnie, czy też pomimo wielkiego nawet wysiłku, umiejętności i sumienności, nie osiągnie zaplanowanej wydajności, nie uzyska spodziewanego zarobku.

Usprawnić styl pracy majstrów i kierowników

O tych właśnie, tak ważnych sprawach, sporo mówiono na naradzie w ZPB im. I Dywizji Kościuszkowskiej oraz w wielu innych zakładach. Zdarzało się wprawdzie niekiedy, że zarzuty wysuwane przez robotników były niedostatecznie sprecyzowane, niekiedy skierowane pod niewłaściwym adresem ale ich treść, ich sens były tak niedwuznaczne, że wszyscy niewątpliwie, majstrowie i cały aparat inżynieryjno - techniczny, nie mogli nie zrozumieć, że są one kierowane pod ich adresem.

Prządka Bilewska z ZPB im. I Dywizji Kościuszkowskiej mówiła o tym, że przędza ciągle się rwie, że na sali jest nadmierna gorączka i że ją „aż w dołku ściska", kiedy wyrzuca do skrzyni na odpadki bawełnę, która powinna w postaci przędzy, być nawinięta na cewki. Kiedy porównywała obecny stan maszyn i warunki pracy z tym, co było kiedyś, choćby przed rokiem — była w jej wypowiedzi wielka pretensja pod adresem całego aparatu technicznego o to, że nie potrafi on jej stworzyć takich warunków, aby mogła powiedzieć — „wszystko szło na sto dwa".

A dlaczego nie jest tak, jak być powinno? Dlatego, że większość maszyn jest nie doszykowana, brak wentylacji, klimatyzacja nieczynna na skutek uszkodzenia motoru. A prządka Bilewska chce pracować. Kocha swój zawód, w pełni zdaje sobie sprawę ze znaczenia walki o plan i o wzrost wydajności. Chce także zarobić. Tymczasem obok wymienionych już braków jest jeszcze wiele innych. Stoją na przykład wrzeciona, bo jeżeli zepsuje się wałeczek, to trzeba czekać na nowy, ponieważ nie ma zapasowych.

Plany muszą być wykonywane

Tych kilka faktów, to tylko drobna cząstka tej wielkiej ilości zarzutów i pretensji, które ujawnione zostały na naradach aktywów partyjno-gospodarczych. Byli na nich obecni dyrektorzy, technicy, majstrowie i kierownicy oddziałów, słyszeli wszystko i powinni teraz wyciągnąć odpowiednie wnioski dla swej codziennej pracy. Protokóły z narad muszą się stać przedmiotem gruntownej analizy ze strony wszystkich kierownictw zakładów. Trzeba dokładnie rozpracować dezyderaty i wnioski robotników, nakreślić plan działania na najbliższą przyszłość i przystąpić do jak najszybszej jego realizacji, w oparciu o uchwały VII Plenum KC PZPR i wskazania towarzysza Bieruta, będące nieprzebranym źródłem wskazań dla każdego majstra, technika i inżyniera odnośnie metod i sposobów zabezpieczenia pełnej realizacji zadań trzeciego roku Planu 6-letniego.

Nasze plany są w pełni realne. Można je i trzeba wykonywać i plany będą wykonane, jeżeli o ich realizację będą w jednakowym stopniu bili się tkacze i przadki, brygadziści i majstrowie, kierownicy i cała załoga. Walcząc o pełne wykorzystanie i uruchomienie wszystkich rezerw nie możemy ani na chwilę zapominać o tym, że praca majstrów i ich właściwy stosunek do robotników i do maszyn — to jedno z najobfitszych źródeł tych rezerw, źródło, które musi być natychmiast uruchomione i wykorzystane.

M. M.

Przodownik wyszkolenia, podchorąży Fiałkowski Waldemar, syn robotnika, przodownika z Warszawy, podczas przeglądu technicznego silnika samolotu.

(Do artykułu poniżej)

Żołnierze ludowego lotnictwa

Żołnierze ludowego lotnictwa czczą swe święto nowymi osiągnięciami w wyszkoleniu, w opanowaniu nowoczesnej techniki lotniczej. Nasi młodzi piloci pamiętają doskonale, że jedynie dzięki zwycięstwu władzy ludowej mogli zrealizować swe marzenia.

24 sierpnia 1952 r., Dzień Lotnictwa, ulubione święto naszego narodu, obchodzimy w okresie, gdy kraj nasz w toku realizacji trzeciego roku Planu 6-letniego wstąpił w okres wspaniałego rozwoju gospodarczego, gdy Związek Młodzieży Polskiej objął szefostwo nad wojskami lotniczymi, w trosce o siłę polskiego lotnictwa, o umocnienie obronności kraju.

Cała Polska zna dziś nazwiska lotników — mistrzów pilotażu, oficerów: Pniewskiego, Łozowskiego, Hermaszewskiego, Płoszańskiego, Iwonia, techników — Tepera, Lewandowskiego i wielu innych.

Wszyscy oni podnoszą z dnia na dzień swe mistrzostwo w opanowaniu sprzętu i czujnie strzegą polskiego nieba.

Młody oficer pilot Płoszański, członek Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, mówi:

— Jestem synem robotnika i wiem doskonale, że moje pochodzenie społeczne nie pozwoliłoby mi w Polsce sanacyjnej na ukończenie szkoły lotniczej. Dopiero władza ludowa otworzyła mi drogę do awansu społecznego. Moje osiągnięcia w wyszkoleniu bojowym i politycznym zawdzięczam w głównej mierze przełożonym, którzy nie szczędzą wysiłków, aby poziom wyszkolenia pilotów nieustannie się podnosił. Nasz nowoczesny sprzęt lotniczy wymaga od pilota wysokiego poziomu wyszkolenia, dlatego też staram się stale podnosić swoje kwalifikacje fachowe. Jako pilot ludowego lotnictwa polskiego, biorąc wzór z naszej bohaterskiej klasy robotniczej, która nie szczędzi wysiłków nad przyśpieszeniem naszego marszu do socjalizmu, święto ludowego lotnictwa polskiego uczczę jeszcze lepszymi wynikami i osiągnięciami.

Przodującym pilotem jest również młody pilot — ZMP-owiec oficer Hermaszewski. Ten syn biednego chłopa od najmłodszych lat marzył o zawodzie lotnika. W Polsce Ludowej marzenia takie się spełniają. I oto syn chłopskiej biedoty kończy Oficerską Szkołę Lotniczą, a obecnie jest jednym z przodujących pilotów.

Hermaszewski niejednokrotnie wspomina dni pobytu w szkole lotniczej. Pamięta słowa oficera Lebiediewa, który uczył go, że jedynie przez usilną pracę nad sobą można po mistrzowsku opanować nowoczesną technikę lotniczą. Obecna technika pilotażu, na nowoczesnym sprzęcie lotniczym, jest skomplikowana, ale młody pilot ZMP-owiec Hermaszewski systematycznie pracuje nad sobą, aby opanować ją celująco.

Oficer pilot Hermaszewski dba również o rozwój wyszkolenia w swej jednostce lotniczej. Do przodującej załogi, której jest dowódcą, należą między innymi tacy żołnierze jak: sierż. Sumara, plut. Grabowski, st. szer. Słomiany — uczestnik Zlotu i sierż. Musiał.

Kiedy st. szer. Słomiany po ukończeniu szkoły TSWL miał pewne trudności w opanowaniu nowoczesnego sprzętu — oficer pilot Hermaszewski nie szczędził wysiłków, by dokształcać Słomianego. Dzięki usilnej pomocy dowódcy oraz kolegów — Słomiany jest dziś przodownikiem wyszkolenia. Był on również delegatem na Zlot Młodych Przodowników.

Pisząc o przodujących pilotach naszego lotnictwa należy wspomnieć o ofiarnej pracy personelu technicznego. Praca mechaników, techników silnikowych jest bardzo odpowiedzialna. Oni to bowiem przygotowują nasze wspaniałe samoloty, aby piloci mogli wzorowo wykonywać zadania bojowe. Wszystkich niesposób jest wymienić. Jednym z wielu jest syn robotnika — sierż. Jankowski. Niedawno ukończył on Techniczną Szkołę Lotniczą. Od tego czasu pracuje ofiarnie, świecąc przykładem innym kolegom.

Wśród personelu technicznego są i młodzi mechanicy. Jednym z wielu jest ZMP-owiec kpr. Ludwik. Na jego piersi dumnie błyszczy odznaka żołnierskiej sławy — „Wzorowy mechanik". Wychowany przez organizację ZMP-owską, kpr. Ludwik sumiennie wypełnia swą żołnierską powinność, osiąga coraz lepsze wyniki w wyszkoleniu bojowym i politycznym. Kpr. Ludwik delegowany był na Zlot Młodych Przodowników.

Wyniki mechanika kpr. Ludwika w wyszkoleniu bojowym i politycznym są typowe dla naszych przodujących specjalistów lotniczych.

Należy również wymienić na tym miejscu czołowego racjonalizatora — oficera Lewandowskiego, którego wnioski racjonalizatorskie przyniosły poważne oszczędności w eksploatacji sprzętu lotniczego i przyczyniły się do pogłębienia kwalifikacji fachowych personelu technicznego i latającego.

Żołnierze naszego ludowego lotnictwa — piloci, mechanicy, strzelcy pokładowi, biorąc przykład z bohaterskiej klasy robotniczej nie szczędzą sił, aby okres letni maksymalnie wykorzystać dla podniesienia poziomu wyszkolenia bojowego i politycznego.

Z dnia na dzień rośnie liczba przodujących lotników, którzy osiągają mistrzostwo w opanowaniu techniki pilotażu na nowoczesnym sprzęcie lotniczym. Wśród przodujących pilotów i mechaników na czoło wysuwają się tacy jak: Bondzier, Tanana, Pniewski, Wiącek, Iwan i wielu innych.

Dorobek ośmiolecia, olbrzymie osiągnięcia we wszystkich dziedzinach życia narodowego, mobilizują wszystkich żołnierzy do dalszego wzmożenia wysiłków w pracy szkoleniowej i wychowawczej, podniesienia swego poziomu wyszkolenia bojowego i politycznego. Nasi młodzi lotnicy — płomienni patrioci, wierni synowie Polski Ludowej, łączą dziś swe wysiłki z bohaterskimi budowniczymi Nowej Huty, Żerania, Wizowa, Wierzbicy.

Powiększające się z każdym dniem zastępy przodujących mistrzów pilotażu są dowodem, że żołnierze — lotnicy, wierni obrońcy Polski Ludowej, godnie wypełniają swe obowiązki. Czynem swym w ten sposób potwierdzają zaszczytną ocenę naszego lotnictwa, zawartą w rozkazie Ministra Obrony Narodowej Marszałka Polski Konstantego Rokossowskiego, oraz realizują jednocześnie słowa przysięgi złożonej na wierność ojczyźnie ludowej, narodowi i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

ZYGMUNT KONOPSKI

Po Złocie - do nowych zadań

Przekroczę 160 proc. normy

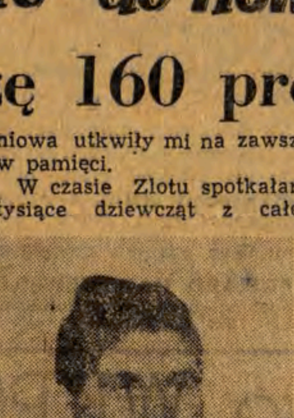
Nigdy nie przypuszczałam, że znajdę się na Zlocie Młodych Przodowników — Budowniczych Polski Ludowej. Gdy dowiedziałam się że Zarząd Główny ZMP wzywa całą młodzież polską do współzawodnictwa zlotowego, mimo że jestem niezorganizowana — postanowiłam stanąć na apel.

Zawsze przekraczałam normę, a przed Zlotem systematycznie osiągałam 160 proc. Zbliżały się wybory delegatów. Ciągle starałam się pracować jak najlepiej. Ku mojej radości zostałam wybrana jako delegatka z naszego PGR-u na Zlot.

W Warszawie byłam pierwszy raz w życiu. Dużo słyszałam o zniszczeniu naszej stolicy przez hitlerowców, a teraz zobaczyłam na własne oczy rezultaty olbrzymiego wysiłku całego naszego narodu, ujrzałam nową, odbudowaną i rozbudowującą się Warszawę.

Trasa W-Z, Stare Miasto, Krakowskie Przedmieście i najpiękniejsza — Marszałkowska Dzielnica Mieszkaniowa utkwiły mi na zawsze w pamięci.

W czasie Zlotu spotkałam tysiące dziewcząt z całej

Stanisława Głowacka

Polski. Wszystkie one były przodownicami. Widziałam szczęśliwe, roześmiane twarze, dumne z osiągnięć, koleżeńskie i serdeczne.

W Święto Odrodzenia złożyłam wraz z całą młodzieżą, zebraną na Zlocie, ślubowanie Ojczyźnie, że dołożę wszystkich sił dla przyśpieszenia jej rozwoju i ugruntowania jej potęgi. W tym też dniu zostałam odznaczona brązowym Krzyżem Zasługi.

Wyróżnienie to zobowiązuje mnie do jeszcze bardziej wytężonej pracy. Od czasu gdy wróciłam ze Zlotu staram się jak najlepiej wypełniać przyrzeczenie dane Ojczyźnie. Okres przedzlotowego współzawodnictwa i sam Zlot przekonał mnie, że moja wydajna praca przyczynia się do pomnożenia sił naszego kraju. Będę też pracowała nadal z jeszcze większą ofiarnością, będę starała się świecić przykładem młodzieży naszego PGR-u. Będę starała się przekroczyć swe przedzlotowe normy, by w ten sposób wywdzięczyć się naszej władzy ludowej za opiekę nad młodzieżą wiejską.

STANISŁAWA GŁOWACKA
robotnica PGR w Rszewie, pow. łódzki

Jak kapitaliści ograniczają prawa wyborcze obywateli

Zasady ordynacji wyborczej do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej są wyrazem konsekwentnego demokratyzmu naszego ustroju, realizacją podstawowego założenia naszej Konstytucji, stwierdzającej, że: „W Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej władza należy do ludu pracującego miast i wsi" Charakterystyczną cechą naszej nowej ordynacji wyborczej jest prawdziwa powszechność, równość, bezpośredniość i tajność wyborów, które zapewniają masom pracującym możność wybrania do Sejmu — najwyższego organu władzy ludowej — najbardziej ofiarnych i oddanych sprawie narodu przedstawicieli.

Zupełnie inaczej przedstawiają się zasady prawa wyborczego w państwach kapitalistycznych, sfabrykowane na podstawie konstytucji burżuazyjnych. Nawet w tych krajach, gdzie powszechność i równość jest formalnie proklamowana, wprowadza się cały szereg kunsztownie zamaskowanych ograniczeń prawnych, które w praktyce sprowadzają prawa wyborcze do fikcji. „Z punktu widzenia demokratyzmu — wskazuje towarzysz Stalin — konstytucje burżuazyjne rozbić można na dwie grupy: jedna grupa konstytucji po prostu neguje lub sprowadza faktycznie do zera równość praw obywateli i swobody demokratyczne. Druga grupa konstytucji chętnie uznaje, a nawet afiszuje zasady demokratyczne, lecz czyni przy tym takie zastrzeżenia i ograniczenia, że prawa i swobody demokratyczne zostają zupełnie zniekształcone. Konstytucje tej grupy mówią o równych prawach wyborczych dla wszystkich obywateli, ale natychmiast ograniczają je osiadłością i cenzusem naukowym, a nawet majątkowym. Mówią o równych prawach obywateli, ale natychmiast zastrzegają się, że nie dotyczy to kobiet lub dotyczy ich częściowo itd., itp.".

Przytoczymy kilka przykładów:

W całym szeregu krajów kapitalistycznych, zgodnie z cenzusem osiadłości, uzależnia się czynne prawo wyborcze od przebywania przez dłuższy czas w określonej miejscowości. W niektórych stanach USA dla otrzymania czynnego prawa wyborczego trzeba mieszkać w danej miejscowści co najmniej dwa lata, w innych zaś stanach — rok. Ordynacja wyborcza Kanady wprowadza również roczny cenzus osiadłości, Belgii — sześciomiesięczny, Anglii — trzymiesięczny itp. Ograniczenie to jest bezpośrednio skierowane przeciw wielomilionowej masie bezrobotnych i robotników, którzy w warunkach nędzy ustroju kapitalistycznego zmuszeni są wędrować po całym kraju w poszukiwaniu pracy.

Wprowadzony w wielu krajach kapitalistycznych cenzus majątkowy udostępnia prawo wyborcze tylko tym obywatelom, którzy dysponują majątkiem lub dochodem o określonej w ustawie wysokości. W szeregu stanów USA udział w wyborach przysługuje tylko tym, którzy przez dłuższy okres czasu dysponują majątkiem określonej wartości, płacą roczny podatek w wysokości ponad 500 dolarów i opłacają specjalny podatek wyborczy. Jeden z amerykańskich krytyków cenzusu majątkowego pisał: „Przypuśćmy, że na terenie stanu mieszka obywatel, którego cały majątek to posiadany przez niego osioł. Ponieważ wartość osła jest równa sumie koniecznej dla uzyskania prawa wyborczego, obywatel ten zostaje wniesiony do spisu wyborców. Stało się jednak tak, że w drodze do miejsca głosowania osioł ze starości i niedojadania zdechł, co pociągnęło za sobą skreślenie właściciela z listy". Któż więc w tym wypadku — zapytuje autor z ironią — władał prawem wyborczym — człowiek czy osioł?

W Szwecji wyborca, by wziąć udział w wyborach do Izby Wyższej, musi w ciągu 6 lat władać mieniem o wartości co najmniej 50 tysięcy koron. W Anglii cenzus majątkowy występuje w nieco innej formie niż w USA. Jeśli właściciel przedsiębiorstwa zamieszkuje w jednym okręgu wyborczym, a jego przedsiębiorstwo znajduje się w drugim, to posiada on prawo oddania głosu dwa razy: i w miejscu zamieszkania, i w okręgu, gdzie jest jego fabryka, a czasem nawet trzy, tzn. jeszcze w okręgu, gdzie znajduje się uniwersytet, w którym studiował. Jak wskazują powyższe przykłady, w krajach kapitalistycznych najbiedniejsze warstwy ludności mają ograniczony udział w wyborach, zaś bogaci mogą nawet głosować 2—3 razy.

Olbrzymia część ludności pracującej krajów kapitalistycznych jest odsunięta od udziału w wyborach przez wprowadzenie cenzusu wykształcenia. W wielu stanach USA analfabeci i ludzie o niskim wykształceniu nie mają prawa głosowania, a w 18 stanach wyborcy, którzy nie posiadają dokumentu o otrzymanym wykształceniu, muszą zdawać egzamin ze znajomości języka angielskiego. W konstytucji stanu Louisiana powiedziane jest, że Murzyni mają prawo głosować wówczas, gdy posiadają „dobry charakter" i gdy potrafią po przeczytaniu artykułu z konstytucji „mądrze go wyjaśnić".

Ograniczenia ze względów rasowych i narodowych są w krajach kapitalistycznych na porządku dziennym. W Wielkiej Brytanii setki milionów mieszkańców kolonii i dominiów pozbawione są czynnego prawa wyborczego. Na 500 milionów mieszkańców Imperium Brytyjskiego tylko 33 miliony ma prawo uczestniczenia w wyborach do parlamentu. W Kanadzie praw wyborczych pozbawieni są Indianie, tj. rdzenna ludność tego kraju. W Stanach Zjednoczonych jedynie 10 na 100 dorosłych Murzynów umieszcza się na listach wyborczych, a zaledwie jeden na stu głosuje. W pięciu stanach południowych z 2,2 milionów Murzynów tylko 19 tysięcy dopuszcza się do udziału w wyborach. W stanie Missisipi mniej niż 1 procent Murzynów w wieku wyborczym może brać udział w wyborach, w stanie Alabama — mniej niż 2 proc., w stanie Louisiana — mniej niż 3 proc.

W wielu krajach kapitalistycznych kobiety, które stanowią połowę ogółu ludności, pozbawione są praw wyborczych. Do tej pory w Belgii, Argentynie, Grecji, Egipcie, Meksyku, Wenezueli, a nawet w „demokratycznej" Szwajcarii kobiety nie biorą udziału w wyborach. W Anglii kobiety otrzymały prawa wyborcze w 1928 roku, a we Francji — dopiero w 1945. W kolumbijskiej ordynacji wyborczej powiedziane jest: „Praw wyborczych nie posiadają kobiety i alkoholicy". W Portugalii nie mają prawa głosu kobiety zamężne.

Cenzus wieku w krajach kapitalistycznych pozbawia młodzież praw wyborczych. W większości tych krajów czynne prawo wyborcze uzyskuje się po 21 roku życia, w Norwegii, Turcji i Szwecji — po 23 latach w Holandii i w Danii — po 25 latach, w Japonii — po 26 latach. W wielu krajach żołnierze i marynarze udziału w głosowaniu nie biorą.

Oto w jaki sposób kapitaliści ograniczają prawa wyborcze obywateli. Jeśli do tego dodać terror w stosunku do wyborców oraz prześladowania za przekonania polityczne, to stanie się jasne, dlaczego np. w 1950 roku w Stanach Zjednoczonych spośród 97.416.365 obywateli, którzy mogli głosować, wzięło udział w wyborach tylko 40.429.560, czyli 42 procent wyborców. Większość wyborców, którzy ukończyli 21 lat życia bo 58 procent, udziału w wyborach nie brała, przy czym w niektórych stanach udział w głosowaniu był bardzo minimalny, jak np. w stanie South Carolina — 4 procent, Missisipi — 7 procent, Texas (w stanie tym mieszka Eisenhower) — 8 proc.

Ale nawet po wprowadzeniu cenzusów wyborczych nie łatwo jest kapitalistom przeforsować swoich kandydatów do parlamentu. Podczas wyborów, które odbywają się w atmosferze ostrej walki klasowej i presji na wyborców ze strony klas wyzyskiwaczy, partie burżuazyjne wydatkują miliony dolarów, by uzyskać dla siebie większość, stosując jednocześnie szeroko wszelkie oszukańcze machinacje i kombinacje, od „geografii wyborczej", fałszowania list i biuletynów wyborczych do gangsterskich napadów na wyborców i punkty wyborcze włącznie.

Takie jest prawdziwe oblicze „demokracji burżuazyjnej".

Jedynie w krajach obozu pokoju i socjalizmu ze Związkiem Radzieckim na czele, tam, gdzie władza znajduje się w rękach ludu, wybory są wyrazem wolnej i nieskrępowanej woli obywateli w rozstrzyganiu swojego losu.

Oparta na Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej ordynacja wyborcza do Sejmu potwierdza prawdziwie ludowy i konsekwentnie demokratyczny charakter naszego państwa, w którym „lud pracujący sprawuje władzę państwową przez swych przedstawicieli, wybieranych do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i do rad narodowych w wyborach powszechnych, równych, bezpośrednich, w głosowaniu tajnym".

B. ALEKSANDROWICZ

Narada aktywu partyjno-gospodarczego ZPW im. Niedzielskiego

Narada aktywu partyjno-gospodarczego ZPW im. Niedzielskiego, poświęcona omówieniu realizacji planu w świetle uchwał VII Plenum KC PZPR, wykazała poważne niedociągnięcia w Zakładzie „A". Kierownictwo nie stworzyło tam atmosfery, sprzyjającej wykonaniu planu. Dlatego też snowacze niedbale snuli osnowy, przy czym przykręcacz osnów miał 136 godzin postojowych. Ponadto nieodpowiednio rozłożono urlopy. W tym samym czasie 16 tkaczy było nieobecnych, jak również majster i kierownik. Z tych przyczyn plan w lipcu nie został wykonany. Na naradzie zobowiązano kierownika do zmiany stylu pracy.

Innym zagadnieniem, które rozpatrywano, była sprawa nadmiernych zapasów w magazynie artykułów technicznych, jak: czółenek, nitów oraz części nie mających u nas zastosowania. Wskazał na to tow. Juszczak. Powołana na naradzie komisja ustali, które artykuły należy upłynnić.

Dyskusja wykazała również, że w przędzalni zakładu „D" wydatnie polepszyła się sytuacja po odejściu majstra Witońskiego. Obecnie kierownictwo dokłada wespół z organizacją partyjną i radą zakładową starań, aby stworzyć jak najlepsze warunki pracy załodze.

Podsumowując dyskusję sekretarz organizacji partyjnej, tow. Radzimirski oraz dyrektor tow. Witkowski podkreślili, że realizacja uchwał, powziętych na naradzie, przyczyni się do wzmożenia czujności na każdym odcinku pracy.

Naradę zakończono wręczeniem premii naszym racjonalizatorom, tow. tow.: Kubiakowi, Anoszynowi, Złomkowi i Andrzejczakowi, których usprawnienia przyczynią się do przyśpieszenia realizacji zadań produkcyjnych

BOLESŁAW ŁUKASZEWICZ
ZPW im. Niedzielskiego

SPORT

ZS „Stal" nie opiekuje się sportem strzeleckim

W zawodach brało udział tylko 9 mężczyzn i 7 kobiet, zatrudnionych w ZWAT. A przecież na terenie miasta Łodzi i województwa znajduje się kilkanaście zakładów metalowych, skupiających tysięczne rzesze pracowników przemysłu metalowego. Dlaczego w tych zakładach nie propaguje się sportu strzeleckiego?

Zrzeszenie Sportowe „Stal" nigdy nie posiadało dobrego zespołu strzeleckiego. Jeżeli przejrzymy komunikaty jakichkolwiek zawodów, to zawsze spotkamy zrzeszenie to na jednym z ostatnich miejsc. Gdzie leży przyczyna zła? Czyż w ZS „Stal" nie ma chętnych do uprawiania tej gałęzi sportu? A może też nie ma utalentowanych strzelców?

Niewątpliwie materiał ludzki jest wartościowy, ale jak się odnosi do popularyzacji sportu strzeleckiego Rada Główna? Za przykład niech posłuży okręg łódzki.

Przy kole sportowym Zakładów Wytwórczych Aparatów Telefonicznych w styczniu br. powstała sekcja strzelecka. Wraz z LPŻ rozpoczęto propagowanie tego sportu wśród pracowników zakładu. Został ustalony plan pracy, kalendarzyk sportowy, sporządzono zapotrzebowanie na sprzęt oraz podjęto szereg zobowiązań.

Rada Okręgowa zaopatrzyła sekcję w dwie, nie nadające się do użytku wiatrówki, oraz przydzieliła każdemu członkowi sekcji 25 sztuk amunicji małokalibrowej. I na tym koniec.

Zawodnicy i zawodniczki męczyli się na treningach z wiatrówkami o spuście powyżej 6 kg, podczas gdy powinien on wahać się w granicach 1,5 kg. W masowych zawodach strzeleckich zaliczonych na SPO, wzięło udział 161 zawodników. Rada Okręgowa przyrzekła wreszcie zakupić 20 tys. sztuk amunicji, część sprzętu i wyznaczyć kołu teren na strzelnicę. (Przypomnieć należy, że w roku 1951 Rada Okręgowa zobowiązała się w ramach Czynu 1 - majowego wybudować strzelnicę sportową, zobowiązania jednak tego nie wykonano).

W Radzie Okręgowej zaszły później zmiany personalne. Stanowisko sekretarza objął ob. Dynarski.

Ob. Dynarski stwierdził, że za zobowiązania poprzedniej Rady Okręgowej nie odpowiada i żadnej pomocy sekcji nie udzieli.

Do zawodów członkowie sekcji przygotowywali się sami bez żadnej pomocy ze strony Rady Okręgowej.

Zespół zajął przedostatnie miejsce. Co jest tego przyczyną? Przede wszystkim brak sprzętu, karabinów sportowych. W przededniu zawodów członkowie koła wypożyczyli karabinki od PO „SP", które tylko wyglądem przypominały broń. Przestrzelono z nich po kilkanaście tysięcy amunicji, celność karabinków zawodziła, i jeśli do tego dodamy brak treningów tą bronią, to niewątpliwie jasne się staje, że o lepszej lokacie nie było co marzyć.

Kto ponosi za to winę? Komentarze są chyba zbyteczne.

H. FILIPCZAK
wiceprzewodniczący WKKF.

Drążkowski pierwszy w Gdańsku łodzianie na dalszych miejscach

W środę, kolarze biorący udział w IX Wyścigu Dookoła Polski rozegrali drugi etap. Trasa jego biegła z Olsztyna do Gdańska i wynosiła około 194 km. Drugi etap przyniósł sukces kolarzom CWKS, którzy zajęli dwa pierwsze miejsca oraz 5 i 6.

Zwycięzca pierwszego etapu, Wrzesiński, przybył na metę w Gdańsku na 13 miejscu w czasie gorszym od zwycięzcy o 2,12 minuty. Kolarze łódzcy zajęli w drugim etapie: Liszkiewicz — 7 miejsce, Świercz — 16, Gabrych — 18, Sałyga — 20.

Wyniki II etapu:

1. Drążkowski (CWKS I) — 5,16,45.
2. Hadasik (CWKS II) — 5,16,51.
3. Zdunek („Włókniarz") — 5,16,52.
4. Czyż („Kolejarz") — 5,16,53.
5. Kapiak (CWKS I) — 5,16,56.
6. Wójcik (CWKS I) — 5,16,58.
7. Liszkiewicz („Gwardia") — 5,17,04.

W klasyfikacji indywidualnej po 2 etapach prowadzi Drążkowski — 11,57,29 przed Hadasikiem — 11,57,29, Czyżem — 11,57,30, Liszkiewiczem — 11,57,41 i Kapiakiem — 11.57,45.

Drużynowo prowadzi CWKS przed „Gwardią" i „Kolejarzem".

Z IX Wyścigu Dookoła Polski

IX Wyścig Dookoła Polski trwa.

Pierwszy etap, prowadzący z Warszawy do Olsztyna wygrał Wrzesiński. Nie było to dla nikogo specjalną niespodzianką. Wrzesiński posiada nadal najszybszą końcówkę i na finiszu zawsze potrafi wywalczyć zwycięstwo.

Niespodzianką natomiast była doskonała jazda weterana naszych szos, J. Kapiaka. Kapiak po defekcie gonił przez długi czas czołówkę i doszedł ją. Na finiszu uległ młodszym, ale nie ulega wątpliwości, że popularny „szpagat" wprowadzi duże ożywienie do wyścigu i może sprawić wiele niespodzianek.

Wrzesiński („Kolejarz"), zwycięzca I etapu.

* * *

Debiut kolarzy AZS na pierwszym etapie wypadł bardzo słabo. Akademicy wydają się być nieprzygotowani do tak ciężkiego wyścigu, jakim jest wyścig dookoła Polski, toteż na pierwszym etapie byli oni jego „czerwoną latarnią".

Słabo jechał do Olsztyna Wójcik. Warszawianin nie znajduje się, jak widać, w swej najlepszej formie.

Z. Kr.

Porażka siatkarzy w Moskwie

W środę, w 4 dniu mistrzostw świata w siatkówce, odbywających się w Moskwie, rozegrano ostatnie spotkania półfinałowe. Polscy siatkarze przegrali z Bułgarią 0:3 (7:15, 5:15, 10:15).

Siatkarki miały dzień odpoczynku.

Ekipa koszykarzy opuściła Chiny

Jak donosi agencja Nowych Chin, ekipa koszykarzy polskich udała się w poniedziałek samolotem w drogę powrotną do kraju. Na lotnisku żegnali ekipę polską liczni przedstawiciele lekkoatletyki chińskiej. Przybył również na pożegnanie ambasador RP, Stanisław Kiryluk, w otoczeniu członków ambasady.

Podczas pobytu w Chinach koszykarki i koszykarze polscy odwiedzili: Pekin, Szanghaj, Tientsin i Mukden. Na meczach, rozegranych przez ekipę polską, obecnych było przeszło 100 tys. widzów.

Tenis stołowy w ZPW im. Reymonta

W dniu 22 bm., o godz. 17, w świetlicy warsztatów samochodowych przy ZPW im. Reymonta (Plac Niepodległości 4) odbędą się propagandowe zawody tenisa stołowego z okazji święta lotnictwa.

Na program zawodów złożą się: gry pojedyncze kobiet i mężczyzn oraz jedna para mieszana. W zawodach wezmą udział WKS „Lotnik" i koło sportowe przy ZPW im. Reymonta. W grach pokazowych wystąpią czołowi zawodnicy i zawodniczki Łodzi z wicemistrzynią Polski, Heindrychówną, na czele.

Korespondencyjne zawody pływackie

Sekcja pływacka ŁKKF organizuje w dniu 24 bm., o godz. 16, na pływalni ZS „Włókniarz" przy Al. Unii 2, jednoczesne zawody korespondencyjne o mistrzostwo Polski.

W zawodach powinni wziąć udział wszyscy uprawiający sport pływacki, bez względu na to, czy są klasyfikowani czy nie, albowiem start ich w zawodach będzie podstawą do klasyfikacji.

Zgłoszenia nadsyłać należy do dnia 23 bm. do ŁKKF, sekcja pływacka, Łódź, Plac Komuny Paryskiej Nr. 5.

Odprawa kierowników sekcji pływackich nastąpi 23. VIII., o godz. 10, w lokalu ŁKKF.

Oszczędna gospodarka wodą pozwoli dołączyć do sieci setki domów mieszkalnych

Dotkliwą bolączką Łodzi jest brak dostatecznej ilości wody dla zaspokojenia potrzeb ogółu mieszkańców. Szczególnie odczuwają to ci, którzy zamieszkują posesje nie podłączone do sieci wodociągowej i zmuszeni są wystawać po wodę w kolejkach przy tzw. hydrostudniach.

Sytuacja pod tym względem nie ulegnie zasadniczej poprawie aż do czasu uruchomienia rurociągu Łódź - Pilica. Dopiero wtedy będzie można w pełni rozbudować we wszystkich dzielnicach miasta sieć wodociągową.

Istnieje jednak szereg możliwości szybkiego rozszerzenia sieci wodociągów i podłączenia nowych posesji drogą oszczędnego gospodarowania wodą. Świadczyć może o tym fakt, że w ubiegłym roku planowano przyłączyć do sieci 100 posesji, jednak dzięki systematycznej walce z marnotrawstwem wody zaprowadzono dodatkowe wodociągi jeszcze w 97 posesjach. Tak wysokie zrealizowanie planu przez Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów stało się bodźcem do śmielszego planowania rozbudowy wodociągów na rok bieżący.

Otóż plan tegoroczny przewiduje dołączenie do sieci 360 posesji. Poza tym prowadzić się będzie rozbudowę wodociągów, ustaloną już w pracach przygotowawczych do uruchomienia rurociągu Łódź-Pilica.

Jak dotychczas wykonanie planu podłączeń nowych posesji przebiega pomyślnie. Wodę z sieci uzyskało już 176 posesji, a w kilkunastu innych roboty są w toku.

Niestety, Miejskiemu Przedsiębiorstwu Wodociągów zagraża na dalszym etapie prac konieczność zwolnienia tempa robót. Między innymi zależy to od terminowych zgłoszeń ze strony Miejskich Zarządów Budynków Mieszkalnych na przeprowadzenie wodociągów w ich posesjach oraz od wyników walki z marnotrawstwem wody. Jeśli chodzi o zgłoszenia na wykonanie prac wodociągowych, to w ogólnym planie podłączeń 85 proc. przewidziano dla posesji MZBM. Dotychczas jednak zgłoszenia te wpływają nierównomiernie i w niedostatecznej ilości.

Dłuższego omówienia wymaga sprawa ilościowego zużywania wody przez mieszkańców posesji, posiadających wodociągi. W książkach zużycia wody przez poszczególne posesje rzucają się w oczy wypadki marnotrawienia wody przez lokatorów. Zwłaszcza duże zużycie wody notuje się na Osiedlu Montwiłła Mireckiego. Nielepiej też jest w posesjach przy ul. Narutowicza 75 b, 75 c, 91, Jaracza 4, 34, Dygasińskiego 6 i w wielu innych.

W stosunku do lokatorów, winnych marnotrawstwa wody MPWiK stosuje taryfę dziesięciokrotnego opłacania nadmiaru zużytej wody. Ale i to w wielu wypadkach nie pomaga. Wiele osób nie rozumie, iż przez swoją lekkomyślność szkodzą nie tylko sobie, ale i pozbawiają wody innych mieszkańców.

Dla zaostrzenia walki z marnotrawstwem konieczny jest najwydatniejszy udział w tej akcji komitetów blokowych i domowych. Winny one co pewien czas przeglądać urządzenia wodociągowe i w wypadku stwierdzenia uchybień bądź awarii niezwłocznie powiadamiać o tym MPWiK.

H. S.

Łódzcy modelarze na XVII Ogólnopolskich Zawodach Modeli Latających

Modelarstwo, jako pierwszy stopień wyszkolenia lotniczego, obejmuje z każdym rokiem coraz szersze rzesze młodzieży, przygotowując ją do szkolenia szybowcowego, silnikowego i spadochronowego. Sprawdzianem poziomu wyszkolenia modelarzy są rocznie organizowane zawody modeli latających.

Młodzi modelarze z Tomaszowa Maz.

W dniach od 10 do 17 sierpnia br. we Wrocławiu odbyły się XVII z kolei Ogólnopolskie Zawody Modeli Latających, w których wzięła również udział ekipa modelarzy z Łodzi i województwa. Przed wyjazdem na zawody ekipa przebywała na tygodniowym obozie *przygotowawczym w Borowej* Górze pod Piotrkowem.

Na uroczystość otwarcia zawodów przybyli przedstawiciele Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotnictwa, Zarządu Głównego ZMP i Ligi Lotniczej. Po emocjonujących pokazach lotnictwa sportowego nastąpiły starty pierwszych modeli szkolnych szybowców. W drugim dniu zawodów startowały modele szkolne z napędem gumowym oraz szybowce wyczynowe, w których nasi modelarze Zbigniew Kołodziejczyk z Kutna i Paweł Kuczerenko z Łodzi zajęli trzecie i czwarte miejsca. W kategorii modeli silnikowych Włodzimierz Szczepaniak z Łodzi zajął drugie miejsce.

Na zawodach startowało 120 modelarzy z całego kraju, dlatego też miejsca zajęte przez *łódzką ekipę świadczą o pod*niesieniu się poziomu wyszkoleniowego naszych modelarzy.

EDWARD HANISZEWSKI
Inspektor modelarstwa lotniczego ZO Ligi Lotniczej

Jeden usługowy punkt zduński — to za mało

Wrzesień jest dla gospodyń domowych miesiącem przygotowań do nadchodzącej jesieni i zimy. W tym czasie najwięcej kłopotów sprawiają naprawy pieców. Jesienią na dokonanie małej naprawy pieca trzeba czekać około dwóch miesięcy, a prywatne zakłady zduńskie korzystając z okazji, żądają za swe usługi nadmiernej zapłaty.

Związek Branżowy Spółdzielni Budowlanych w tych dniach uruchomił przy ul. Kilińskiego 5 usługowy punkt zduński, nastawiony na naprawę pieców w domach mieszkalnych.

Jest to słuszna inicjatywa, lecz jeden punkt usługowy tej branży to stanowczo za mało, tym bardziej że w całym mieście znajdują się tylko dwie spółdzielnie, wykonujące roboty zduńskie. Zarówno Związek Branżowy jak i Wydział Przemysłu Prezydium Rady Narodowej powinny w jak najszybszym czasie zorganizować w różnych dzielnicach miasta sieć usługowych punktów zduńskich, na co od dawna już czekają mieszkańcy Łodzi.

DZIEŃ ŁODZI

ZEBRANIE LEKARZY

Wydział Zdrowia zawiadamia wszystkich lekarzy z terenu m. Łodzi, że jutro, 22 bm., o godz. 18.30, w sali konferencyjnej Wydziału Zdrowia, przy ul. Parkowej 8, III piętro — odbędzie się zebranie lekarzy. Tematem narady będą zagadnienia epidemiologiczne.

ODCZYT W NOT

Dzisiaj, o godz. 19, w lokalu NOT, Piotrkowska 102, inż. A. Jankowski wygłosi odczyt pt. „Mała mechanizacja odlewni, jako integralna część planu rozwoju techniki w 1953 r.".

UWAGA KOŁA TPP-R

Delegatura RSW „Prasa" w Łodzi podaje do wiadomości, że w związku z nadchodzącym Miesiącem Pogłębienia Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, w Klubie Międzynarodowej Prasy i Książki w Łodzi, ul. Piotrkowska 86 i w Delegaturze RSW „Prasa", ul. Piotrkowska 96, można nabyć komplety tygodnika „Przyjaźń" po zniżonej cenie.

DYŻURY APTEK

Dzisiejszej nocy dyżurują następujące apteki: Limanowskiego 1, Piotrkowska 193, Łagiewnicka 120, Piotrkowska 307, Narutowicza 42, Gdańska 90, Armii Czerwonej 6, Srebrzyńska 67, Piotrkowska 25, Al. Kościuszki 48.

Dyżur położniczo-ginekologiczny: dziś dyżuruje przez całą dobę szpital im. Marii Curie-Skłodowskiej, ul. M. Curie-Skłodowskiej 15.

Projekt Komitetu Centralnego WKP(b)

Dyrektywy XIX Zjazdu w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951-1955

(Dalszy ciąg ze str. 2)

2 Nieustannie przeprowadzać również w przyszłości obniżanie cen w handlu detalicznym na artykuły masowego spożycia, mając na uwadze, iż obniżanie cen jest najważniejszym środkiem systematycznego podnoszenia realnej wartości płac robotników, urzędników i podnoszenia dochodów chłopów. Podnieść realną wartość płac robotników i urzędników z uwzględnieniem obniżenia cen detalicznych co najmniej o 35 proc.

Określić wzrost funduszów państwowych, przeznaczonych na ubezpieczenie społeczne robotników i urzędników w okresie Pięciolatki w przybliżeniu o 30 proc. w porównaniu z r. 1950.

Na bazie zwiększenia wydajności pracy kołchoźników, wzrostu produkcji kołchozowej, zwiększenia produkcji rolniczej i hodowlanej, zwiększyć dochody kołchoźników w pieniądzach i produktach (w przeliczeniu pieniężnym) co najmniej o 40 proc.

3 W celu dalszego polepszenia warunków mieszkaniowych robotników i urzędników rozwijać ze wszech miar budownictwo mieszkaniowe. Przewidzieć w planie pięcioletnim szeroki program państwowego budownictwa mieszkaniowego, zwiększając inwestycje na ten cel mniej więcej dwa razy w porównaniu z poprzednią Pięciolatką. W miastach i osiedlach robotniczych oddać do użytku po linii budownictwa państwowego nowe domy mieszkalne o łącznej powierzchni około 105 milionów metrów kwadratowych. Popierać budowę indywidualnych domów mieszkalnych w miastach i osiedlach robotniczych, prowadzoną przez ludność z własnych funduszów oraz przy pomocy kredytu państwowego.

Poprawić komunalną i bytową obsługę ludności miast i osiedli robotniczych, rozszerzyć sieć wodociągową i kanalizacyjną, rozszerzyć sieć centralnego ogrzewania i gazyfikacji domów, transport miejski, rozwinąć urządzenia komunalne w miastach. Nakłady inwestycyjne na budownictwo komunalne zwiększyć pod koniec Pięciolatki w przybliżeniu o 50 proc. w porównaniu z r. 1950.

4 Zapewnić dalsze polepszenie i rozwój służby zdrowia. Rozszerzyć w ciągu 5-latki sieć szpitali, poradni, domów położniczych, sanatoriów, domów wypoczynkowych, żłobków, przedszkoli, zwiększając liczbę łóżek w szpitalach co najmniej o 20 proc., liczbę miejsc w sanatoriach co najmniej o 15 proc., w domach wypoczynkowych o 30 proc., w żłobkach o 20 proc., w przedszkolach o 40 proc.

Zwiększyć w ciągu Pięciolatki ilość łóżek szpitalnych w Litewskiej SRR w przybliżeniu o 40 proc., w Łotewskiej SRR o 30 proc. i w Estońskiej SRR o 30 proc.

Zapewnić dalsze wyposażenie szpitali, poradni i sanatoriów w najnowocześniejszy sprzęt lekarski i podnieść kulturę ich pracy.

Zwiększyć w ciągu Pięciolatki liczbę lekarzy w kraju co najmniej o 25 proc. i podjąć na szerszą skalę kroki mające na celu doskonalenie lekarzy w ich zawodzie.

Skierować wysiłki pracowników naukowych w dziedzinie medycyny na rozwiązanie najważniejszych zadań służby zdrowia, koncentrując szczególną uwagę na zagadnienia profilaktyki, zapewnić szybsze stosowanie w praktyce osiągnięć medycyny.

Zwiększyć w r. 1955 co najmniej 2,5 raza w porównaniu z r. 1950 produkcję lekarstw, urządzeń i instrumentów leczniczych, zwracając szczególną uwagę na rozwinięcie produkcji najnowszych leków i innych skutecznych środków leczniczo - profilaktycznych oraz nowoczesnych urządzeń diagnostycznych i leczniczych.

Zapewnić dalszy rozwój kultury fizycznej i sportu.

5 Zakończyć do końca Pięciolatki przejście z systemu nauczania 7-letniego do powszechnego nauczania średniego (dziesięciolatka) w stolicach republik, w miastach wydzielonych, w miastach obwodowych, krajowych i w wielkich ośrodkach przemysłowych. Przygotować warunki dla pełnej realizacji w następnej Pięciolatce powszechnego nauczania średniego (dziesięciolatka) w pozostałych miastach i ośrodkach wiejskich.

W celu dostarczenia wzrastającej sieci szkół niezbędnej ilości nauczycieli — zwiększyć o 45 proc. przyjęcie do instytutów pedagogicznych w latach 1951 — 1955 w porównaniu z latami 1946 — 1950; przewidzieć zwiększenie przyjęcia do instytutów pedagogicznych Litewskiej SRR 2,3 raza, Łotewskiej SRR o 50 proc. i Estońskiej SRR o 60 proc.

Zwiększyć budownictwo szkół miejskich i wiejskich w przybliżeniu o 70 proc. w porównaniu z poprzednią Pięciolatką.

W celu dalszego podwyższenia socjalistycznego wychowawczego znaczenia szkoły ogólnokształcącej i zapewnienia uczniom, kończącym szkołę średnią, warunków swobodnego wyboru zawodu, przystąpić do wprowadzenia nauczania politechnicznego w szkole średniej i podjąć kroki, niezbędne do przejścia do powszechnego nauczania politechnicznego.

6 Odpowiednio do zadań dalszego rozwoju gospodarki narodowej i budownictwa kulturalnego zwiększyć w ciągu pięciu lat liczbę specjalistów wszystkich rodzajów, kończących wyższe i średnie specjalne zakłady naukowe w przybliżeniu o 30 — 35 proc.

Zwiększyć liczbę specjalistów, kończących wyższe zakłady naukowe, dla najważniejszych gałęzi przemysłu, budownictwa i rolnictwa w r. 1955 w porównaniu z r. 1950 w przybliżeniu dwukrotnie.

Rozszerzyć w ciągu 5 lat przygotowanie kadr naukowych i naukowo - pedagogicznych przez aspiranturę w wyższych zakładach naukowych i w instytutach naukowo - badawczych w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z poprzednią Pięciolatką.

Polepszyć pracę instytutów naukowo-badawczych i pracę naukową wyższych zakładów naukowych, wykorzystać w większym stopniu siły naukowe w celu rozwiązania ważniejszych zagadnień rozwoju gospodarki narodowej, upowszechniania przodujących doświadczeń, zapewniając szerokie stosowanie w praktyce wynalazków naukowych. Popierać wszechstronnie uczonych przy opracowaniu problemów teoretycznych we wszystkich dziedzinach wiedzy i utrwalać więź nauki z produkcją.

Biorąc pod uwagę wzrastające dążenie dorosłej ludności do podniesienia poziomu swego wykształcenia, zapewnić dalszy rozwój korespondencyjnych i wieczorowych wyższych i średnich specjalnych zakładów naukowych, jak również szkół ogólnokształcących dla nauczania obywateli pracujących, bez odrywania ich od produkcji.

7 W celu zaspokojenia wzrastających potrzeb gospodarki narodowej w dziedzinie wykwalifikowanych kadr, w szczególności w związku z dalszym wprowadzaniem do produkcji przodującej techniki, polepszyć jakość przygotowania młodych, wykwalifikowanych robotników w systemie państwowych rezerw pracowniczych i zapewnić przygotowanie i podniesienie kwalifikacji robotników drogą nauczania indywidualnego i zespołowego w brygadach oraz poprzez system kursów i szkół organizowanych przy przedsiębiorstwach.

8 Zrealizować dalszy rozwój kin i telewizji. Rozszerzyć sieć kin, zwiększając ilość urządzeń kinowych w ciągu Pięciolatki w przybliżeniu o 25 proc. oraz zwiększyć produkcję filmów.

Rozszerzyć w r. 1955 w porównaniu z rokiem 1950 sieć masowych bibliotek co najmniej o 30 proc. oraz klubów o 15 proc., udoskonalając ich pracę w dziedzinie obsługi ludności.

Dla zapewnienia znacznego wzrostu nakładu literatury pięknej i naukowej, podręczników, czasopism i dzienników, rozwinąć przemysł poligraficzny i polepszyć jakość prasy oraz szaty graficznej książek.

9 Stosownie do przewidywanego rozwoju ochrony zdrowia, oświaty i instytucji naukowych i kulturalno-oświatowych, zwiększyć rozmiar inwestycji na te cele w ciągu pięciolecia mniej więcej o 50 proc. w porównaniu z poprzednią Pięciolatką.

* * *

Piąty 5-letni plan oznacza nowy potężny rozwój gospodarki narodowej ZSRR i zapewnia dalszy znaczny wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu.

Wykonanie piątego planu 5-letniego będzie wielkim krokiem naprzód na drodze rozwoju od socjalizmu do komunizmu.

Dla wykonania zadań piątego planu 5-letniego konieczne jest:

a) Zmobilizować źródła wewnętrzno-gospodarcze dla dalszego wzrostu akumulacji socjalistycznej, walcząc o ścisłe przestrzeganie dyscypliny państwowej i o wykonywanie przez każde przedsiębiorstwo planu produkcji w ustalonym dla tego przedsiębiorstwa asortymencie. Ażeby zapewnić wykonanie zadań 5-latki w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, niezbędne jest globalne zwiększenie państwowego budownictwa inwestycyjnego w przybliżeniu o 90 proc., a zwiększenie kredytów, wyasygnowanych przez państwo na to budownictwo w przybliżeniu tylko o 60 proc., w porównaniu z czwartą 5-latką, z tym, ażeby brakujące 30 proc. pokryte zostały przez odpowiednią obniżkę kosztów własnych budownictwa drogą podniesienia wydajności pracy, obniżenia wydatków handlowo-administracyjnych, obniżki cen materiałów budowlanych i urządzeń.

b) Drogą wprowadzenia do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej przodującej techniki, usprawnienia organizacji pracy i podniesienia kulturalno-technicznego poziomu ludzi pracy — podnieść wydajność pracy w ciągu 5-lecia w przemyśle w przybliżeniu o 50 proc., w budownictwie — o 55 proc., w gospodarce rolnej — o 40 proc. Zakończyć w zasadzie w ciągu piątej 5-latki mechanizację robót ciężkich i pracochłonnych w przemyśle i w budownictwie.

c) Obniżyć w ciągu 5-lecia koszty własne produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 25 proc. i koszty robót budowlanych co najmniej o 20 proc., skrócić terminy budowy i zapewnić podniesienie jakości robót budowlanych. Obniżyć koszty własne robót traktorowych ośrodków maszynowo-traktorowych i pracy traktorów w przybliżeniu o 25 proc., transportów kolejowych o 15 proc. i koszty obrotów handlu detalicznego o 23 proc. Zmniejszyć w znacznym stopniu wydatki handlowo-administracyjne organizacji zbytu w przemyśle oraz wydatki związane ze skupem i zbytem artykułów rolnych.

d) Podnieść na wyższy poziom masowy ruch wynalazców i racjonalizatorów wśród inżynierów, techników, robotników i kołchoźników w celu dalszego technicznego udoskonalenia i rozszerzenia produkcji, w celu wszechstronnej mechanizacji oraz ułatwienia pracy i dalszej poprawy zdrowotnych warunków pracy. Potępić praktykę organizacji gospodarczych, które nie doceniają zadań wprowadzania nowej techniki i mechanizacji pracy i które dopuszczają do nieprawidłowego wykorzystywania siły roboczej.

e) Przeprowadzać nieugięcie na wszystkich zarówno wielkich jak i małych odcinkach budownictwa gospodarczego reżim oszczędności, podnosić rentowność przedsiębiorstw. Pracownicy gospodarczy powinni szukać, znajdować oraz wykorzystywać ukryte rezerwy, znajdujące się wewnątrz produkcji, wykorzystywać w maksymalnym stopniu istniejące moce produkcyjne, polepszać systematycznie metody produkcji, obniżać koszty własne produkcji, przeprowadzać rozrachunek gospodarczy.

Zapewnić dalszą znaczną oszczędność zasobów materiałowych drogą likwidacji nadwyżek w zużywaniu materiałów i urządzeń, drogą wzmożenia walki przeciwko brakoróbstwu, używania oszczędnościowych gatunków materiałów oraz drogą szerokiego stosowania pełnowartościowych materiałów zastępczych i postępowej technologii produkcji.

Wzmóc kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych oraz nad przestrzeganiem reżimu oszczędności.

f) Zwiększyć dwukrotnie państwowe rezerwy materiałowe i żywnościowe mogące zabezpieczyć kraj przed wszelkimi ewentualnościami.

* * *

Obecny piąty 5-letni plan manifestuje ponownie wobec całego świata wielką siłę żywotną socjalizmu, zasadniczą wyższość socjalistycznego systemu gospodarki nad systemem kapitalistycznym. Ten plan 5-letni jest planem pokojowego budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Będzie on sprzyjał dalszemu utrwaleniu i rozszerzeniu współpracy ekonomicznej między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej i rozwojowi stosunków ekonomicznych ze wszystkimi krajami, pragnącymi rozwijać handel na zasadach równouprawnienia i wzajemnej korzyści.

Pokojowy rozwój ekonomiki radzieckiej, nakreślony przez plan 5-letni, stanowi przeciwieństwo ekonomiki krajów kapitalistycznych, kroczących drogą militaryzacji gospodarki narodowej, otrzymania najwyższych zysków dla kapitalistów i dalszego zubożenia mas pracujących.

Zadania postawione przez plan 5-letni wymagają wielkich wysiłków od organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych, komsomolskich i zobowiązują je do mobilizowania szerokich mas pracujących w celu wykonania i przekroczenia nowego planu 5-letniego, rozwijając szeroką krytykę braków w pracy naszych organizacji w celu jak najszybszego zlikwidowania tych braków.

Należy koniecznie udzielać wszechstronnej pomocy nowatorom produkcji przemysłowej i kołchozowej, przodownikom transportu i innych gałęzi gospodarki narodowej w ich dążeniu do zwiększenia produkcji, podniesienia wydajności pracy, obniżenia kosztów własnych.

Wielka siła współzawodnictwa socjalistycznego, jednomyślne dążenie robotników, kołchoźników i inteligencji do obrony sprawy pokoju, niezachwiane zdecydowanie mas pracujących zbudowania społeczeństwa komunistycznego — powinny być skierowane ku wykonaniu i przekroczeniu nowej Pięciolatki.

Narody Związku Radzieckiego pod wypróbowanym kierownictwem partii komunistycznej wykonają z powodzeniem nowy plan 5-letni.

Redaguje kolegium Redaktor naczelny przyjmuje codziennie w godz 12—14, sekretarz odpowiedzialny w godz. 10 -12 Telefony: centrala telefoniczna 283 00 (łączy ze wszystkimi działami), redaktor nacz 216-14, sekretarz odpow. 219-05, dział partyjny 216-19, dział korespondentów, listów czytelników i interwencji 219 42, dział miejski i sportowy 260-42, dział ekonomiczny 218-11 Redakcja nocna 156-81 Dział ogłoszeń — Łódź, Piotrkowska 96, tel. 111-50 i 114-75 Wydawca: RSW „Prasa" Adres Redakcji: Łódź, Piotrkowska 96 II piętro. Druk. RSW „Prasa", Żwirki 17 tel. 206-42. Pap.: druk. mat. 50 gr. Prenumeratę miesięczna wynosząca zł 3 — przyjmują urzędy i agencje pocztowe oraz listonosze wiejscy i miejscy. Prenumeratę w kolportażu zakładowym miesięcznie zł 1,80, przyjmuje PPK „Ruch". D-3-10352